

ESTELLA DOUGLAS

*Nopti
tropicale*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

Capitolul 1

Nisipurile plajei Kelly străluceau precum sarea în lumina palidă a lunii, iar valurile ștergeau urmele pașilor ei. Vedeă în față o umbră, a câinelui ei Sheba, dar Verna era prea adâncită în gânduri ca să accepte provocarea acestuia la joacă.

Era patru dimineața, cu cinci ore înainte să înceapă prima ei zi ca editor al săptămânalului “Bundaberg Drum”. Orice femeie normală ar fi dormit în patul ei la asemenea oră, dar Verna renunțase la această plăcere după ce văzuse că nu poate dormi. Era o prostie și ea știa asta; după aproape zece ani de jurnalism, n-avea de ce să se teamă în privința acestei funcții pe care urma s-o ocupe.

De fapt, abia aștepta această provocare... munca grea o va împiedica să se mai gândească la Stephen. Nu, nu se va gândi

la el. Ar fi o prostie, dar și o imprudență să-și irosească gândurile pe el. Un mincinos, de fapt un bărbat căsătorit și mincinos, care își bătuse joc de ea.

Ar fi trebuit să fie mai atentă cu Sheba, chiar de la început. Căteaua nu-l agrease niciodată pe Stephen chiar de la începutul relației lor, ceea ce abia acum realiza că fusese de rău augur.

Și chiar dacă știa că era ridicol să se aștepte la judecată de la un câțel de optsprezece luni, promise să fie mai atentă pe viitor la reacțiile ei.

"Dacă va mai exista acest viitor" murmură doar pentru sine, scuturându-și furioasă părul blond-roșcat. Respectul de sine îi fusese cam șifonat, dar respectul profesional nu va lăsa să-i fie știrbit. Dar ce este respectul de sine? se întrebă.

Pierdută în gânduri, înaintă tot mai mult în valuri și reveni la realitate numai după ce apa sărată îi scaldă gleznele. Coborându-și privirea spre valurile mării, își mai privi o dată picioarele lungi și subțiri pe care le știa atrăgătoare, la fel și chipul ei pe care nu-l considera chiar frumos, deși majoritatea bărbaților aveau altă părere.

Verna avea trăsături frumoase, clasice, care semănau cu ale bunicii. Părul lung era blond—roșcat, iar după o expunere îndelungată la soarele puternic al Queenslandului, se decolora în nuanțele mierii. Avea ochii mari verzi-albaștri,

care-și modificau culoarea în funcție de dispozițiile ei sufletești. Avea așa-numiții ochi de alcov, cum i se spusese, care aruncau scânteii verzi. Stephen, la naiba cu el, jurase că vor fi chiar mai verzi după ce în final va...

Dar acum, pe această plajă întunecată și părăsită în orele dinaintea răsăritului, Verna știa că ochii ei erau de cel mai pur albastru.

De fapt, ultimul lucru pe care-l dorea în viața ei era un alt bărbat.

Avea o slujbă nouă și incitantă, departe de cele patru anotimpuri din Melbourne și de Stephen; avea propria ei casă pe plajă, cu verandă și gard înalt. Avea mașina ei, un Mini S, o avea pe Sheba, care n-o va trăda.

Verna scutură din cap nervoasă, încercând să ignore acea lacrimă care-i cursese pe un obraz. Nu era tocmai rău să fie virgină la douăzeci și opt de ani. Avea tot ce-i trebuia și nu trebuia să împartă nimic cu vreun mascul egoist și insensibil.

La naiba cu toți, își spuse.

Dacă voi fi tot virgină la treizeci de ani, voi rămâne așa până la moarte și mă vor putea înmormânta ca atare. Brusc, gândul i se păru amuzant și începu să râdă în hohote.

Dar nu i se întoarse ecoul râsului, ci o voce masculină, puternică, dură, care rostea o insultă. Verna prinse partea cea mai ofensatoare "javră neagră blestemată"...și, ridicând ochii

surprinsă, o zări pe Sheba care alerga. Dar când câinele se apropie destul, înțelese și motivul.

Sheba avea dinții încleștați în pantalonii bărbatului. Acum înțelese că acesta avea un motiv real să strige la câine.

– Sheba! Vino imediat aici! Acum!

Era ca și cum ar fi vorbit vântului.

Câinele făcu o săritură în aer și se întoarse spre stăpână.

– O, nu! exclamă Verna când văzu în gura câinelui un portmoneu din care cădeau monede. Vino aici, câine rău! Vino imediat, altfel te voi pedepsi!

– Ca să nu mai spun ce i se va întâmpla dacă o să pun eu mâna pe ea, se auzi vocea bărbatului. Nu mai are rost să strigi la câinele ăsta, ar fi mai bine să mă ajuți să-mi recuperez pantalonii. Verna privi cu atenție să vadă cui îi aparținea vocea; văzu un cap deasupra valurilor.

– O să fac tot ce se poate, îi răspunse furioasă. Dar cred că înțelegi că n-o pot prinde, așa că va trebui să aștepti puțin.

– Dacă mai aștept, nu va mai rămâne nimic din pantalonii mei, zise vocea ridicându-se din valuri, tocmai când acel câine neastâmpărat îi rupea pantalonii în bucăți.

– De ce nu ieși din apă să mă ajuți? strigă Verna, intuind brusc motivul, chiar dacă bărbatul se apropia de ea într-o tăcere ciudată. Nu-i putea vedea chipul, dar trupul care se ridica din apă era cât se poate de bine făcut, de masculin.

Umerii largi se îngustau spre mijlocul subțire, iar lumina lunii puse în valoare musculatura bine formată a brațelor când vru să iasă din apă.

Verna rămase neclintită, bucurându-se de acea imagine perfectă, apoi începu să strige:

– Nu! Stai acolo!

– Ce se întâmplă? Nu cumva îți este rușine?

Dar cel puțin acum se opri, chiar dacă se afla doar la un pas de indecență. Verna rămase pe loc, observând cum valurile se loveau de coapsele bărbatului și uită de tot de bietul câine, neputând să-și ia ochii de la bărbat.

Se priviră un moment, care ei i se păru o veșnicie și se întrebă dacă bărbatul îi deslușise clar chipul. Dacă ar mai fi rămas astfel, privindu-se, i-ar fi surprins zorii care se iveau. Apoi, ceva trecu rapid pe lângă picioarele ei, dar deși făcu încercarea de a pune mâna pe Sheba, aceasta continuă să danseze cu pantalonii uzi și sfâșiați ai bărbatului. El continua să strige la câine din apă și să rostească vorbe cam neortodoxe.

– Aș fi prins-o, dacă n-ai mai fi urlat așa, îl atenționează ea cu mult calm, ignorând gesturile și răspunsurile obscene date de bărbat. De ce nu mai înoți puțin?

Sheba se va întoarce.

– Am înotat destul, veni răspunsul bărbatului.

– Mai poți înota câteva minute; și dacă se poate, nu mai înjura, nu te ajută cu nimic.

– Corcitură...bodogăni bărbatul.

– Sheba nu este corcitură, este Boxador, rasă pură, îi explică Verna. În mod normal, este un câine bine educat și ar fi revenit aici, dacă n-ai fi urlat din toți rărunchii la ea. Sheba are impresia că te joci cu ea.

– Bine, o s-o fac, dar numai cu pușca în mână, pufni bărbatul. Ce naiba e un Boxador?

– Jumătate Boxer, jumătate Labrador, răspunse Verna. Rasă pură, ambii părinți.

– Mda, corcitură pură... ar trebui împușcată...Fii atentă, se întoarce!

Auzindu-l cum strigă, Sheba se întoarce și o ocoli pe Verna.

– Vezi? Dacă nu urlai, puneam mâna pe ea! Acum taci, dacă mai vrei să ieși din apă. O să-ți recuperez banii și portmoneul înainte de a fugi cu ei!

– Mda, vezi dacă mai sunt și actele în el, pufni bărbatul. Poți să iei banii și să dispari, dacă pui mâna pe javra asta blestemată. Ar fi trebuit s-o educi; puteai să fugi cu banii și nici n-aș fi știut că ai fost aici.

– Aha, te-am prins! strigă Verna apucând câinele de lesă și oprindu-i din alergarea. O întoarce cu fața spre ea și o dojeni:

ești un câine rău, Sheba. Îi arată palma. Acum dă-mi cea mai rămas din acei pantaloni! Repede!

Sheba, care era de fapt un câine ascultător, deschise botul și puse pantalonii la picioarele Vernei.

– Bravo, Sheba, o felicită Verna, ridicând pantalonii uzi cu piciorul. Dar apoi strigă: Nu, Sheba! Câinele luă în dinți prosopul și fugi cu el spre apă.

– Bravo, Sheba, o imită bărbatul. La naiba! Ești mai bună ca instalator decât ca dresor! De ce n-ai legat-o, dacă tot ai pus mâna pe ea?

– Pentru că n-am crezut că va...

– Mă cam îndoiesc că poți gândi, o opri bărbatul. Acum, te-aș ruga să lași pantalonii acolo unde sunt și să alergi după blestematul de câine, ca să mă pot îmbrăca înainte de răsăritul soarelui, dacă nu te superi...

Verna nu știe ce anume o făcu să lase pantalonii și să ia portmoneul pe jumătate îngropat în nisip.

– Mai bine să recuperez banii, deși mare lucru n-ai în acest portmoneu. Și după acești pantaloni, se poate spune că nu ești prea bogat...

Era adevărat că blugii uzi și sfâșiați de colții Shebei nu arătau prea grozav, dar replica lui fu un torent de mânie.

– Pe naiba! Nu-ți ajunge ce mi-a făcut javra asta deja?

– Iarăși folosești vorbe deplasate, replică Verna.

Nu te-am rugat să renunți? Nu știi că nu este politicos să te adresezi astfel unei doamne?

– Pe naiba, doamnă! Nu ești decât o hoată de rând! Cred că ți-ai instruit câinele să fure!

Verna lăsa pantalonii bărbatului să cadă, apoi se prefăcu că deschide portmoneul și scoate niște bancnote din el. Era sigură că din cauza luminii foarte slabe bărbatul va avea impresia că i-a luat banii.

– Mda, este cum mi-am închipuit, strigă. Mi-am pierdut timpul.

– De obicei, n-am nevoie de bani pe plajă, mai ales în zorii zilei. Acum, vrei să pleci de aici, sau aștepti să mă duc acasă să-ți mai aduc bani?

– Ce idee grozavă! exclamă Verna cu sarcasm, începând să-i placă jocul. S-o chem pe Sheba la mine, ca să te usuci mai întâi?

Puține sunt cuvintele pe care o jurnalistă cu zece ani vechime să nu le fi auzit, dar individul din apă reuși să găsească trei pe care Verna le auzea acum întâia oară, sau poate le mai auzise, dar fuseseră atât de urâte, încât preferase să le uite.

– Zi mersi că n-am săpun cu mine, ripostă ea, să te pot spăla la gură. Nu este de mirare că n-ai bani în portmoneu, cu un vocabular ca ăsta.

– Bine, uite, îmi cer scuze, bătu el în retragere, dar tot mai scapă o înjurătură printre dinți, iar Verna își ridică privirea spre cer.

– Se luminează curând. Poate ar fi mai bine să-i dau Shebei cârpele astea vechi să se joace. Verna nu-și luă ochii de la el când se aplecă să ia pantalonii și pentru o secundă, își dori să fi fost lumină, să-i vadă chipul. Nu vedea decât că are părul negru, dar pentru că soarele răsărea din spatele lui nu-i putea distinge trăsăturile.

Nu-i vedea decât pieptul puternic, mușchii bine conturați. Privirea ei trecu de la pieptul lui lat, spre talia subțire, apoi spre șoldurile lui înguste. Șolduri? Realiză șocată ce se întâmpla și-i strigă:

– Stai acolo unde ești!

Pantalonii lui sfâșiați începură să-i ardă degetele, îi lăsă să-i cadă la picioare, apoi se întoarse și începu să alerge pe plajă. Simțea cum îi bubuie urechile, dar când se simți prinsă de umeri ca într-o menghină, realizează că bărbatul nu apucase să-și recupereze pantalonii.

Închise ochii, strângând din dinți de durere, și-i spuse:

– Îmi cer scuze, te rog nu...

– Ce să nu? auzi o voce dură. Știu prea bine ce ar trebui să-ți fac, acum! Degetele lui îi ardeau umerii când o întoarse cu fața spre el.

– Nu, nu se poate... murmură ea. Se simți strânsă la acel piept puternic care-i ardea pielea chiar și prin tricoul cu care era îmbrăcată.

– Și de ce mă rog nu se poate? murmură bărbatul la urechea ei.

– Pentru că... pentru că sunt virgină, se aventură ea, știind că bărbatul va râde de ea.

– Virgină? Pfui! Dar câți anișori ai?

– Douăzeci și opt, murmură Verna, care abia mai respira de teamă. Pe moment, mâinile lui slăbiră strânsoarea, dar apoi o prinseră din nou, iar Verna, înnebunită de teamă, începu să strige:

– Sheba! Sheba! Te rog, Sheba...

Vocea ei deveni din ce în ce mai slabă, pe măsură ce râsul lui îi suna tot mai puternic în urechi. Apoi bărbatul încetă brusc să râdă și auziră zgomotele făcute de Sheba, care, culmea, se gudura la picioarele lui!

– O, Dumnezeuule, spuse Verna, ce faci, câine prost? Iar Sheba, ca și când i-ar fi răspuns, începu să latre fericită.

– Ia uită-te cum se gudură la picioarele mele, zise el, iar Verna abia deschise ochii, realizând că bărbatul acela gol o făcuse să se apropie de el.

– Virgină la douăzeci și opt de ani, zici? murmură el, apropiind-o și mai mult, strângând-o la pieptul său, timp în

care Verna realizează că Sheba chiar se gudura la picioarele bărbatului. Acel câine trădător era pietenos cu străinul care-i amenința stăpâna.

Apoi vocea lui insidioasă începu să-i șoptească la ureche tot ce ar fi vrut să-i facă, iar Verna începu să lupte cu el ca să se elibereze. Dar el îi acoperi gura cu sărutările lui înfocate, ceva ce nu mai simțise până atunci.

Stephen fusese un bărbat experimentat, dar sărutările lui nu fuseseră nici pe departe ca aceste dulci torturi care îi traversau acum trupul.

Bărbatul o strânse și mai tare la pieptul său, iar ea simți că se va topi sub îmbrățișarea lui. Încercă să opună rezistență, dar puterile și voința o părăsiră; brusc, simți cum sărutul lui se schimbă, devenind mai tandru. Verna nici nu realizase că-l prinsese după gât cu brațele, că-și înfipsese degetele în părul lui, că nu-i putea rezista, nu putea lupta cu el, dacă ar fi trebuit.

Sau, mai bine zis, dacă ar fi vrut, pentru că simțea că bărbatul nu i-ar face niciun rău; nu știa cum de simțea asta.

Sărutul lui deveni tot mai tandru și brusc, deschise ochii. Dar nu vedea decât părul bărbatului, de culoarea cafelei.

— Chiar ești virgină? insistă bărbatul. Verna auzi șoptele care păreau că o înconjoară din toate părțile și nu le putea identifica, dar nu putu să rostească un răspuns. Reuși doar să

încline capul, iar el păru s-o înțelegea. Ciudat, oftă el. Extrem de rar. Închide ochii.

Ea se grăbi să facă așa cum îi ceruse bărbatul.

Lătratul Shebei se auzi neașteptat de puternic în tăcerea deplină care urmă și Verna își auzi bătăile propriiei inimi, de parcă voia să-i spargă pieptul. Strânsoarea lui încetă, iar ea trase aer în piept, simțind că -și va pierde echilibrul. Atunci, auzi din nou glasul bărbatului.

– Dacă te-ai păstrat așa prea mult, înseamnă că este ceva important pentru tine. Bucură-te de asta, trebuie să ne bucurăm de lucrurile rare.

Se lăsă tăcerea, iar Verna îi simți buzele pe fruntea ei, atât de încet, atât de ușor, ca atingerea unei pale de vânt.

– Ține ochii închiși, șopti el. Apoi, îi dădu drumul din brațe lăsând-o tremurând uluită, vocea lui sunându-i în timpane, pașii lui retrăgându-se.

Auzea două voci, una îi spunea să deschidă ochii și să-l privească, alta să țină ochii închiși în continuare.

Și când în final îi deschise, nu văzu decât o umbră îndepărtată, la oarecare distanță pe plajă, chiar și aceea acoperită de lacrimile pe care nu și le putea stăvili.

Verna rămase cu mâinile duse la tâmpile, până când umbra aceea întunecată se opri să-și recupereze pantalonii uzi. Apoi îl auzi chiar și de la distanță:

– Și împușcă javra aia!

Verna privi printre lacrimi în urma lui, spre locul unde se afla Sheba, care o aștepta să se poată juca din nou.

– Ești o mică trădătoare, îi spuse. Câine de pază am vrut, nu? Bărbatul ăla putea să mă violeze, știi? Iar tu, prostănaco, m-ai fi mușcat pentru că i-am rezistat!

Sheba își dădu capul pe spate și ridică o lăbuță. Îl plăcuse pe bărbat, asta era evident.

Pe de altă parte, Verna nu apucase să-l vadă. Dacă-l întâlnesc pe stradă, își spuse, îmbrăcat, nu cred că-l voi recunoaște, se gândi ea îndreptându-se cu picioarele tremurând spre casa ei de pe plajă.

Cu toate acestea nu-i uita vocea, chiar dacă fuseseră mai mult niște șoapte. Sau atunci când bărbatul strigase la ea, în întuneric. Oare o va recunoaște, într-o conversație normală?

Foarte rar, spusese bărbatul. Bucură-te de starea asta, spusese tot el. Atunci de ce se simțea atât de pustiită, de deznădăjduită? Bărbatul putea să profite foarte ușor de ea, n-avea nicio îndoială. Cu sau fără câine, bărbatul putea să profite de ea. Iar ea l-ar fi ajutat.

Dar el voise ca ea să se bucure de ceva ce el respingea, de fapt. Ceva atât de rar, încât nu-i trebuia.

Verna nu se gândi decât la asta pe drumul spre casă, incapabilă să înțeleagă de ce se simțea așa de pustiită... de

pierdută. Continuă să se gândească la același lucru în timp ce făcu duș, când se examinează cu o curiozitate sporită. Cu toate acestea, mănca micul dejun cu poftă. Dar când se îmbracă să plece la birou și reușise să-și strângă splendidul păr de culoarea aurului roșu într-o coadă în vârful capului, se simțea furioasă, neputincioasă și dezamăgită.

– Rămâi în curte, i se adresează câinelui, să fii mulțumită că nu te leg undeva!

Sheba începu să schiaune, simțind că va fi lăsată acasă.

– Nu ești decât o trădătoare, continuă să-i reproșeze Verna.

Vernei îi trebuiră câteva minute să ajungă de la casa ei închiriată de pe plaja Barbara până în centrul Bundabergului, dar odată ce își parcă Miniul pe locul din spatele biroului, deveni brusc reticentă și nu mai vru să intre.

Se uită la ceas descoperind că, oricum, mai erau cincisprezece minute până la începerea programului și porni încet pe strada Bourbong, artera principală a orașului.

Rămase cuminte în fața unei bănci, urmărind trecătorii. Unii bărbați mai tineri îi aruncară ocheade.

Dar ea căuta din priviri o anume culoare de păr ciocolatiu spre negru și un trup care o vrăjise, chiar fără să-i fi văzut chipul, buzele care o arsese ca un foc. Și întrucât observă că fiecare al doilea bărbat din acest oraș avea cam aceeași

culoare ciocolatie, nu putea spune că o priveau cu ochi care să aibă vreo lucire specială.

Verna închise ochii câteva secunde, retrăind atingerea acelor buze, simțind din nou acele brațe puternice, apoi îi deschise din nou, uitându-se cu uimire la magazinul din fața ei, unde se afla o reclamă cu un braț muscular, încordat, pentru a pune în evidență musculatura.

Verna nu-și putu reține râsul, care izbucni de pe buzele încă arse de sărutul lui. Semnul era atât de evident, de viu după acea aventură de dimineață, încât abia putea accepta realitatea.

Își îndoi și ea brațul imitând semnul ,apoi se răsuci pe călcâie și plecă spre serviciu, în prima ei zi aici. Expirase perioada de visare romantică; avea doar muncă încordată înaintea ei.

Nu venise la Bundaberg să-și găsească un bărbat, ci ca să scape de unul, dar chiar purtând pe buze gustul buzelor acelui străin, nu putea ignora amărăciunea provocată de trădarea lui Stephen.

Capitolul 2

Săptămâna care a urmat a fost una de muncă grea, istovitoare, și n-a mai avut timp de visare. Zilele îi erau foarte pline, încercând să rezolve preluarea de la editorul care pleca, să convină cu redactorul-șef al ziarului în privința schimbărilor care însoțeau numirea ei.

Reg Williamson, patronul ziarului, era un bărbat încântător, pentru care era o plăcere să lucreze. Verna îl plăcu imediat fermecată de strălucirea ochilor lui albaștri, de felul în care arăta, de manierele lui. La sfârșitul acestei prime săptămâni, știa că munca aici va fi mult mai plăcută decât își imaginase, întrucât primise acceptul de a face toate schimbările cerute. Distribuția ziarului nu era o problemă, pentru că fiind săptămânal, era trimis la fiecare familie din

oraș prin poștă. Se putea îmbunătăți însă publicitatea, iar atât Verna cât și Reg Williamson simțeau că o schimbare totală a cadrului și a stilului ar fi necesare.

– Nu va fi o sarcină ușoară, îi spusese Reg încă de la început. Dar nu ne așteptăm la miracole și avem destul timp. Desigur, o schimbare de imagine ar fi de dorit, și am mai multe variante. Ai auzit sper de Con Bradley, romancierul?

– Da, am auzit câte ceva, răspunse Verna. Din păcate, nu mă număr printre fanii lui.

– O să te rog să nu-i spui asta. Dacă va accepta să scrie, va fi un mare succes.

– Sună grozav, dar care este ideea? întrebă Verna, care simțea că Reg nu spunea chiar totul.

– O, nu este nimic dincolo de ce ți-am spus deja, zise Reg, mult prea repede. Eu și cu Con suntem prieteni vechi. Am lucrat împreună la Canberra, apoi la Brisbane. Asta era înainte ca el să renunțe la jurnalism și să înceapă să scrie cărți.

Era o explicație cam simplistă și Verna deveni suspicioasă.

– Îmi ascunzi ceva, zise ea încet, hotărâtă să-și înceapă noua slujbă punând chiar de la început toate cărțile pe masă.

– Nu este nimic serios. Doar că i-am promis independență editorială, dacă este de acord să scrie unele rubrici, spuse Reg vag.

– Ce vrei să spui cu asta? îl chestionă Verna, sceptică în privința oricărui aranjament care-i putea periclita poziția.

Reg ridică din umeri.

– Vrea să scrie în stilul său propriu, Con este un tip independent, nu se lasă condus de editori...

– Mai ales dacă sunt femei, asta vrei să spui?

– O, nu! Nu s-a spus nimic în acest sens. Numai că... ai văzut cum este ziarul. L-a văzut și Con și a sugerat că așteaptă de la noul editor o îmbunătățire semnificativă. Nu este misogin...

– Înțeleg. Sper că voi aduce îmbunătățirile pe care le așteaptă. Sunt convinsă că acesta este și motivul pentru care m-ai angajat.

– Da, de ce nu? zise Reg. Și mai știu că tu și cu Con veți face treabă foarte bună. Este un adevărat profesionist. Și el a fost editor și nu văd de ce nu v-ați înțelege bine.

– Nu contează, de fapt, cum ne vom înțelege, dacă el va avea control deplin asupra rubricilor sale, replică Verna cu sarcasm. Era evident că lui Reg Williamson nu-i convenea mai mult situația decât îi convenea ei și că acest Con Bradley fusese convins să accepte de prietenul său și era prea târziu să mai schimbe lucrurile.

În zilele următoare, Verna a fost prea ocupată ca să-și mai facă probleme în privința celui care urma să scrie unele

rubrici, dar numele lui nu-i ieșise total din minte, pentru că atunci când Reg Williamson o chemă în biroul său luni dimineață, realizează imediat că era ceva legat de Con Bradley.

– Sper că ești liberă să-l întâlnim pe Con la cină, să punem la punct detaliile legate de rubricile lui.

– Cred că voi găsi timpul necesar, va trebui s-o fac. Începem săptămâna asta, nu?

– Nu încă. Con vrea să te cunoască și dacă vă veți înțelege, va începe săptămâna viitoare. Dacă află că nu-ți plac cărțile lui, ar putea refuza să scrie rubricile noastre. Ar fi bine să nu-ți spui opiniile. Am nevoie de el pentru planurile mele viitoare.

Verna făcu un gest amplu, pacifist.

– Am înțeles mesajul, voi fi foarte atentă, îl liniști ea.

– Grozav, am știut că pot conta pe tine, spuse Reg. Te rog să înțelegi, Verna, nu-mi place să știrbesc din autoritatea editorului. Acesta este un caz special, nu este ceva pentru care să ne facem probleme acum. Să nu-ți imaginezi că îți voi cere să faci ceva ce nu vrei.

De fapt, dacă el și-a păstrat vechiul stil, sunt convins că i-ai putea cere să preia mai multe rubrici. Nu cred că vei avea vreo problemă cu el. Îi plac femeile, asta doar dacă nu s-a schimbat în ultimul timp, dar cel mai mult îi plac cuvintele. Știu că preferă să argumenteze în loc să mănânce, așa că,

arătând așa cum arăți, îți va mânca din palmă. Te iau la ora șapte; ne întâlnim cu el la Don Pancho.

Reg o privi lung când ea se îndreptă spre ușă și adăugă:

— Și nu uita, îmbracă -te, știi tu...arăți foarte bine și așa, dar...

— Știu, mi-ai spus că este afemeiat, replică Verna. Păcat că nu mă interesează.

— Nu-ți cauți un soț? întrebă Reg Williamson părănd foarte interesat, încât Verna trebui să-i evite privirea.

— Nu, spuse ea, nu sunt, așa că nu-ți face planuri în ceea ce mă privește, pentru că s-ar putea să-ți pierzi atât editorul cât și scriitorul, te previn.

Reg ridică mâinile.

— Bine, ai câștigat, dar nu veni la mine dacă te răzgândești, după ce l-ai cunoscut pe Con. Este un bărbat atrăgător.

— Și va avea oarecare control editorial. Dar mie nu-mi place să mă implic cu un bărbat pe care să nu-l pot controla, glumi ea. Și apoi de ce m-ar interesa un scriitor chipeș, te am deja pe tine care ești la fel de chipeș, dar ești și însurat, ceea ce pentru mine este idealul.

— Este flatant ce spui, zise Reg. Dacă aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, n-ai fi îndrăznit să spui astfel de lucruri.

— Exersam, ca să-l pot ferma pe încântătorul domn Bradley, replică Verna.

Dacă este și frumos și bogat, va trebui să-mi folosesc toate farmecele ca să-l fac să nu-mi ia munca.

– Nu de asta trebuie să te temi, spuse Reg Williamson, devenind brusc foarte serios. Doar fă-l să scrie acele rubrici pentru noi.

Verna era conștientă de importanța felului în care trebuia să se îmbrace pentru cina din acea seară, dar nu știa cum să împace ceea ce-i cerea cel mai bun șef pe care-l avusese vreodată, cu faptul că era sătulă de orice scriitorăș care i-ar cere libertate editorială și cine știe ce alte avantaje.

Alese în cele din urmă o rochie de jersey, decoltată, sperând că în restaurant va fi răcoare. Primele salarii pe care le va primi le va dedica unei noi garderobe, care va trebui să conțină mai ales bumbac. Sinteticele nu se compară cu bumbacul sau cu lâna, la temperaturi care depășesc frecvent treizeci de grade.

Discută cu Reg Williamson pe drumul spre motelul Don Pancho și începu să-și piardă răbdarea doar când realizează că Bradley va întârzia.

– Îmi fac probleme pentru eventualitatea că n-o să-i plac lui Con Bradley, se confesă ea. Știu că este important pentru tine și n-aș vrea să stric totul.

– Sunt sigur că te va plăcea, începu să râdă șeful ei. Nu-mi imaginez că ar putea exista un bărbat căruia să nu-i placă.

– Dar am deja un dușman aici, spuse Verna, sorbind din cocteil.

Se aflau în barul restaurantului, și se temu că Reg Williamson ar putea să cadă de pe scaun de atâta râs, când îi povesti aventura ei de pe plajă. Desigur, nu-i spuse și consecințele aventurii ei, ci doar despre aventura Shebei cu pantalonii acelui bărbat, felul cum îl tachinase.

– Sunt sigură că nu va mai înota gol o vreme, spuse ea în concluzie, și așa îi trebuie, din punctul meu de vedere. A primit exact ce-a căutat.

– Mă întreb dacă varianta lui este la fel de amuzantă. O voce puternică din spatele lor îi făcu să se întoarcă.

– Con! De când ești aici?

– Destul ca să aud mica povestire amuzantă a lui miss Grant, fu răspunsul. N-am vrut s-o întrerup.

Verna nu zise nimic, incapabilă să-și ia privirea de la acel bărbat înalt, cu voce gravă. Avea ochii de cel mai frumos albastru, trăsături regulate; era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, era înalt și bine făcut, dar atenția Vernei fusese atrasă de părul lui.

Era destul de lung și de aspru și se potrivea exact cu ce-și amintea ea din acea dimineață pe plajă.

De parcă ar fi sesizat imediat conflictul dintre editoare și scriitor, Reg Williamson se ridică, făcând prezentările.

Con Bradley vorbi numai după ce li se aduseră băuturile; în timpul prezentărilor fusese foarte rece, formal.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, prietene, i se adresă lui Reg Williamson. M-a sunat cineva tocmai când voiam să plec și n-am putut evita întârzierea.

– Nu mai contează, ești aici, îl liniști Reg. Cum merge treaba?

– Încet, dar sigur. Așa este orice început. Oricum, voi fi gata la timp.

– Te-ai mai gândit la rubricile ziarului nostru?

Era evident că Reg nu pierdea niciun moment, își spuse Verna.

Con Bradley îi aruncă o privire piezișă, care însă pe ea o făcu să clipească des, apoi să-i evite privirea, dar i se adresă pe un ton prietenos.

– Mereu te grăbești, Reg! Nu te-ai schimbat deloc de când te-ai mutat la Queensland! N-ai răbdare!

– Păi, mă gândeam să... Reg nu se lăsa convins de atitudinea lui Con Bradley.

– Dacă mă uit la felul cum arată miss Grant, la farmecele ei incontestabile, te înțeleg, spuse Bradley cu un zâmbet. Nici ție nu-ți va fi prea ușor, amice, după ce am auzit mica ei povestire, dar eu nu mai sunt sigur că vreau să mă implic în editarea unui ziar condus de un veritabil dragon.

– Dar nu sunt... încercă Verna, înainte de a-l lăsa să refuze definitiv.

– Nu ești dragon? pufni Con Bradley. Umbli noaptea pe plajă, furi hainele unui biet om sărac, apoi îl șantajezi și vrei să te cred că ești doar o tânără obișnuită? Miss Grant, poate că sunt naiv, dar nu și tâmpit.

– Dar asta n-are nicio legătură cu calitățile mele de editor, se ambală Verna. Și de fapt, nu eu am furat pantalonii, ci câinele meu, pe care nu-l pot învinui; este un pui, încă nedomesticit.

– Înțeleg, veni răspunsul lui. Spune-mi, miss Grant, cunoști regula de bază a dresării unui câine?

Verna trecu rapid prin toate regulile pe care le citise de când o cumpărase pe Sheba, dar nici-una nu i se păruse că ar fi regula de aur și, simțind privirile celor doi bărbați ațintite asupra ei, admise:

– N-am reținut că ar exista o regulă specifică, spuse, detestându-se pentru tonul de nesiguranță cu care vorbi.

Con Bradley o privi un minut în tăcere, iar Verna știu că se pregătea să-i spună ceva provocator. În cele din urmă, o făcu.

– Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi, este că trebuie să fii mai isteată decât câinele.

Verna simți cum roșește, nu mai scoase o vorbă și fu recunoscătoare pentru lumina difuză din restaurant, simțind

privirea celor doi bărbați asupra ei, conștienți de disconfortul ei.

Făcu un efort să-i întâlnească privirea, dar reuși să i se adreseze pe un ton calm:

– O să încerc să țin minte, domnule Bradley, spuse, iar el zâmbi satisfăcut.

Din fericire, chiar atunci sosi chenerul să le ia comanda și momentul acela stânenitor a trecut.

După aceea, bărbații și-au amintit de începuturile prieteniei lor și masa s-a desfășurat normal, discuția insistând pe momente din trecut, evitând vreo aluzie la ziar sau la scopul real al întâlnirii lor.

Verna s-a mulțumit să stea și să asculte, să observe manierele lui Con, să primească sfaturile lui despre băuturi și mâncăruri.

Doar când li se serviră lichioruri și cafea, posibila lor colaborare reveni în discuție.

– Ce părere ai despre rubricile pe care mi s-a propus să le scriu, miss Grant?

Întrebarea lui Con o prinse nepregătită, mai ales pentru că era pentru prima oară că i se adresa de la începutul mesei.

– Cred că dacă o vei face așa cum trebuie, vor conferi potențial ziarului. Dar nu mă pot pronunța, fără să văd ceva scris de dumneata. Apoi, fără a-i da posibilitatea să răspundă,

continuă: și oricum, părerea mea nu prea contează, întrucât ai mână liberă din partea proprietarului ziarului.

– Să înțeleg că-ți displace ideea? întrebă Con, ridicând ușor amuzat dintr-o sprânceană, observând că ea făcea un efort să găsească vorbele potrivite.

Verna trase aer în piept, vrând să poată controla emoțiile provocate de atitudinea lui disprețuitoare, având mereu în minte rugămintea lui Reg Williamson.

– În principiu, n-am nimic împotrivă, spuse. Ca editor, mă preocupă stilul și implicațiile legale ale ziarului. Nu-mi convine, este adevărat, să renunț la prerogativele mele. Și mai ales s-o fac pentru a măguli vreun scriitor.

Spre uimirea ei, Con Bradley zâmbi deschis pentru prima oară de la începerea cinei, un zâmbet care-i lumină chipul.

– Ai dreptate, nu trebuie s-o faci, spuse el cu seriozitate. Editorul trebuie să fie un fel de Dumnezeu, sau mă rog, ceva pe aproape. Eu așa m-am considerat când am ocupat o astfel de funcție, la fel și tu, Reg, adăugă el, întorcându-se spre prietenul său. Dar nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim, nu? Iar mie nu-mi place ca directorul editorial să-și vâre nasul în proza mea, indiferent de pricipiile care îl guvernează. Con Bradley era voit sarcastic, dar își făcuse cunoscut punctul de vedere și inima Vernei se strânse auzind concluzia discuției lor.

– De fapt, nu contează ce cred eu, spuse ea. Domnul Williamson ți-a făcut o promisiune, iar eu mă voi conforma.

– De ce ai face-o? Ai putea demisiona în semn de protest, răspunse el cu exagerat de mult calm, ignorând protestele lui Reg, așteptând reacția Vernei.

– Aș putea, dar n-o voi face, îi spuse și ea la fel de calm. Deși am dreptul să mă răzgândesc, după ce văd cum scrii. Adică, dacă vei accepta să scrii acele rubrici.

– O, fii sigură că le voi scrie! Verna observă cum Reg răsuflă ușurat.

De fapt, chiar sunt gata să ți propun un compromis, care ar putea să te uimească.

Verna îl privi ușor ironic, apoi își lăsă privirea în jos și murmură:

– N-aș fi crezut că ești dispus la compromisuri, domnule Bradley.

Răspunsul ei avu ca rezultat același zâmbet sarcastic, de care era conștient.

– Iar eu aș fi crezut că ai putea proceda ceva mai elegant, miss Grant, spuse. Sau ești îngăduitoare doar când obții ceea ce vrei? Era o aluzie la escapada ei pe plajă, dar Verna decise să nu muște momeala.

– Poate voi deveni după ce-ți voi auzi condițiile, domnule Bradley.

– Foarte bine! Din respect pentru principiile tale, accept că poți interveni asupra stilului. Și desigur va trebui să te ocupi și de aspectele legale, deși sunt convins că nu vor fi probleme de niciun fel. Dar insist că responsabilitatea pentru conținut este numai a mea. După primele eforturi, sunt convins că voi putea să mă adaptez stilului dumatăle și nu vom discuta decât despre dimensiunile rubricilor, pentru că nu accept să mi se ciopârțească articolele din motive de spațiu, decât în situații extreme.

Verna era uluită. Cerințele lui erau, de fapt, foarte normale și rezonabile, încât nici nu găsi cuvintele adecvate pentru a se exprima.

Probabil Reg Williamson răsufla și el ușurat, dar Con Bradley o privea și-i aștepta răspunsul.

– Eu...desigur... eu... Era conștientă că se bâlbâia penibil, dar nu-și găsea cuvintele potrivite.

– Mulțumește-i lui Con și gata, îi suflă Reg.

– Mulțumesc, domnule Bradley, repetă ca un robot.

El scutură din cap.

– Am crezut că-mi vei spune, mulțumesc Con.

– Bine, mulțumesc, Con, răspunse cu timiditate, lăsându-și ochii în jos.

– Pentru puțin, Verna, răspunse el grav, și ridicând ochii, întâlni surâsul lui ironic.

Vei avea mâine seară materialul pentru prima rubrică.

– Mâine după-amiază, atunci este termenul limită, altfel va trebui să fac mai multe modificări. Dar pentru viitor putem aranja altfel.

– Nu, hai să aranjăm chiar acum, o opri Con, iar Reg încuviință. Atunci, amiaza va fi termenul limită pentru rubrica de mâine, iar de săptămâna viitoare acest termen va fi luni dimineată.

– Mulțumesc, puse Verna din nou. Astfel, lucrurile vor fi mult mai simple.

– Mă bucur că v-ați înțeles, spuse Reg Williamson. Iar acum considerăm discuția încheiată. Ești gata de plecare Verna?

– O, nu, interveni Con, înainte de asta, amice, ne vei oferi o sticlă de șampanie, dar una bună, pentru a pecetlui înțelegerea.

Verna se uită uimită la Reg, care părea stânjenit.

– Nu te sfătuiesc să iei bani la tine dacă te invită la masă, pentru că vei ajunge să plătești pentru tot.

Verna făcu ochii mari, ușor șocată de lipsa lui de respect față de patronul ei, dar Reg luă totul în glumă.

– Am crezut că tu ne-ai invitat la masă, Con, obiectă el. Altfel aș fi luat mai mulți bani la mine, dar așa...

– Aici acceptă și cărțile de credit, amice, îl auzi pe Con.

El făcu semn chelneriței și comandă șampania, înainte ca vreunul din ei să obiecteze.

– Toată nota de plată va fi plătită de tatăl meu, uite-l aici, îi spuse chelneriței, care se uita fără să înțeleagă mare lucru. Apoi, toți trei au început să râdă, iar Verna înțelese că tocmai asistase la jocul a doi buni prieteni.

– Povestirea Vernei îmi amintește de alta care ar putea să vă placă mai mult, i se adresa lui Reg, fără însă a-și lua ochii de la Verna, care sorbea din șampanie. Este despre fata pe care am cunoscut-o, dar nu în sensul biblic. Avea un câine numit Sheba, un animal ciudat din rasa Boxador, spunea ea...dar mai ciudat este că nu m-aș fi așteptat ca tocmai o astfel de fată să fie....

Realitatea o izbi pe Verna, sângele i se scurse din față, paharul de șampanie îi căzu din mână, iar lichidul îi udă rochia, apoi se răsturnă peste masă și ateriză pe podea.

Cum putuse să facă asta?

Verna nu mai știa ce simte, ar fi vrut să dispară chiar în clipa aceea, dar când amândoi bărbații se întoarseră spre ea, se simți ca legată de scaun. Nu se putea mișca, nu putea gândi, nici vorbi. Rămăsese ca o victimă înainte de execuție.

– ... O jurnalistă ca tine, Verna, îl auzi pe Con....

El continua să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar ochii îi râdeau, deși simula îngrijorare.

– Dumnezeule, Verna, ai pălit... spuse privind-o fix. Ba ai vărsat și paharul cu șampanie.... am spus ceva ce nu trebuia?

Ea scutură din cap, incapabilă să-l înfrunte, temându-se să vorbească pentru a nu izbucni în hohote de plâns.

Îl auzi pe Con dându-i asigurări lui Reg că Verna își va reveni rapid, era doar afectată de consumul de șampanie, așa bănuia el.

– Ești sigură că te simți bine, Verna? îl auzi pe Reg, iar ea își ridică privirea ca să-l asigure pe patron că se simțea bine.

– Îmi pare rău, nu știu ce s-a întâmplat, dar acum mi-am revenit.

Con o rugă pe chelneriță să aducă un pahar și pe când Verna îl întinse cu mâna tremurând, își așează palma peste palma ei când îi turnă șampanie. Atingerea lui îi provocă fiori în tot trupul și simți că este la fel de vulnerabilă ca și sticla, că se va sparge în mii de bucăți.

În cele din urmă, se forță să-și ridice privirea așteptând...ce oare? Ceva, o vorbă din partea lui, dar el nu spuse nimic, continuând s-o privească.

De fapt, Con n-o mai privi, ci se întoarse spre Reg Williamson și începu altă povestire, aparent ignorând că n-o încheiase pe prima. Verna fu mulțumită că putea să-și revină în timp ce el vorbea. Nu-și putea lua ochii de la el, observându-i părul de culoarea cafelei, pieptul puternic,

musculos. Oare era acel străin care se scălda gol în mare, pe care îndrăznise să-l provoace pe o plajă goală? Sau conștiința îi juca feste, făcând-o vulnerabilă și foarte sensibilă la vorbele lui? Fusesse sigură că acest Con Bradley își va încheia povestirea cu cuvintele "virgină la douăzeci și opt de ani", încât le mai auzea și acum bubuindu-i în timpane, cu toate că el nu le rostise.

Și Con Bradley știa asta. Anii de jurnalism ai Vernei o învățaseră că uneori adevărul este mai ciudat ca orice ficțiune, dar acest incident era prea viu, prea apropiat. Continuă să-l privească pe Con, să-l studieze ca să se convingă că nu era o coincidență ce spusese el, până observă că și el o studia la fel de intens.

Pe moment avură impresia că sunt singuri în încăpere. Apoi el își coborî privirea spre gâtul, spre umerii ei goi. Verna simțea ca și cum mâinile lui o explorau, nu doar ochii. Privirea lui o arse, oprindu-se asupra sânilor.

Verna era ca vrăjtită, incapabilă să întreprindă ceva, sub acea privire care o dezbrăca fără rușine.

Apoi privirea lui se ridică din nou în dreptul feței Vernei și, spre uimirea ei, Con îi făcu un semn cu ochiul. Și pe când îl privea uimită și surprinsă, el începu să vorbească.

— Îmi pare rău dacă prima mea povestire te-a supărat, Verna. Să înțeleg că am spus ce nu trebuia?

M-a supărat ceva ce n-ai apucat să spui, se gândi ea.

– Nu, m-am gândit la ceva care m-a întristat, n-a fost vina ta, se grăbi să-i spună. Câteodată, imaginația îmi joacă feste.

A fost o explicație care nu putea convinge un bărbat experimentat ca el și tocmai de aceea Verna nu îndrăzni să-l privească în timp ce-i spuse toate astea; spera ca el să lase subiectul să treacă. Dar n-a avut noroc.

– N-ar trebui să te mai gândești la astfel de lucruri, îi spuse el pe un ton prietenesc. N-am mai văzut pe cineva care să reacționeze așa. Am crezut că vei leșina, nici acum nu ți-ai revenit complet, ești tot palidă. Ești ca acea virgină care așteaptă să fie sacrificată.

Ultimele lui cuvinte răsunară puternic și își ridică privirea spre el. Ar fi fost mai bine să fi renunțat la idee, pentru că citi triumful în ochii lui; și asta fu de-ajuns să se simtă umilită.

Pentru o secundă, nici nu putu să gândească, dar treptat simți cum mânia pune stăpânire pe ea. Reuși totuși să se controleze când îl întrebă:

– La orice vârstă se poate întâmpla asta, domnule Bradley?

– De ce nu? De fapt, câți ani ai? Douăzeci și... opt?

Verna își înfipse unghiile în palme, dădu capul pe spate și-i înfruntă privirea.

Știa că acest Con Bradley se va răzbuna pe ea mult mai rău decât presupusa jignire adusă de ea. Dar spunându-i lui Reg

Williamson ce se petrecuse cu adevărat pe plajă, se asigura că povestea ei va fi pe buzele întregului oraș până dimineța.

Chiar dacă Reg părea un șef amabil și atent, se știa că-i plăcea bârfa și că nu va rezista să repete povestea cu toate detaliile. Închise ochii o clipă înainte de a se întoarce spre patronul ziarului, așteptând să-i vadă chipul lui Con când va termina s-o tortureze.

– Dar poate că ai dreptate, îl auzi. Virginele, indiferent de vârstă, sunt plictisitoare. Apoi, spre uimirea Vernei, schimbă imediat subiectul, discutând despre experiența lui Reg ca jurnalist la Canberra.

Verna răsuflă ușurată, dar episodul o lăasă epuizată, incapabilă să se ridice pentru a merge la toaletă. Ajunsă acolo nu fără eforturi, se privi lung în oglindă și văzu că era foarte palidă. Avu senzația că va leșina curând, dar și aceasta trecu și în final nu avu ce face și se întoarse la masă, unde Con Bradley o întâmpină cu același zâmbet ironic.

Nu luă parte la conversație, dar ascultă fiecare cuvânt rostit de el. Cu cât se străduia mai mult să se convingă că era în siguranță acum, cu atât tresărea mai tare la fiecare vorbă a lui, de fiecare dată când o privea. Dar, treptat, căzu sub vraja vocii lui și gândul îi zbură din nou spre plaja luminată doar de lună, unde aceeași voce puternică îi răsunase în urechi cu o noapte în urmă.

Numai că de data asta cel care ieșea din valuri avea un chip, ochi reci, un zâmbet de om sigur pe sine, care expunea o dantură albă, impecabilă. O figură cu trăsături regulate, puternice, o frunte lată, cu riduri de expresie în jurul ochilor. O bărbie puternică, unde se afla ceva nepotrivit cu restul figurii: o gropiță.

Verna își aminti cum brațele lui puternice o strânseseră. Dar imediat își aminti cuvintele lui "o virgină este o raritate". O virgină este plictisitoare, indiferent ce vârstă are.

Brusc, simți o mână care se așază peste palmele ei și o voce îi rosti numele:

— Verna!... Verna!

Uluită, deschise ochii și-l văzu pe Con Bradley privind-o îngrijorat.

— Va trebui să te oprești, să nu mai faci asta, îi spuse. Nu poți fi scuzată că ai coșmaruri la cina la care participă și patronul tău.

— Îmi pare rău... murmură ea, nu știu ce este cu mine. Poate sunt prea obosită. Ar fi bine să punem capăt acestei serii.

Reg Williamson se ridică, spunând că o va conduce acasă.

— Nu este nevoie, spuse Verna. Voi puteți pleca, eu mă voi duce acasă pe jos. Nu este departe și cred că aerul proaspăt mi-ar face bine.

Reg luă o mină sceptică, dar Bradley spuse:

– Și mie mi-ar prinde bine o plimbare înainte de culcare. Te însoțesc, Verna. Este cam târziu să umbli pe străzi fără credinciosul tău câine.

– O, nu, te rog, protestă Verna. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să meargă spre casă însoțită de acest bărbat.

– Nu fi prostuță. Con îi ignoră protestele și o prinse de braț, după ce-i ură noapte bună lui Reg Williamson.

Cu toate acestea, după ce coborâră treptele restaurantului, el îi eliberă brațul, continuând să meargă alături de ea. Numai când tocurile ei înalte părură să se împotmolească în nisip o luă din nou de braț, ca s-o ajute să meargă.

Verna se simțea prizoniera acestui bărbat puternic. Minteă începuse să i se limpezească datorită brizei, dar era tot uluită de puterea pe care o exercita acest Con Bradley asupra ei.

Se opri brusc.

– Te rog, aș vrea să merg singură spre casă, îmi place să mă plimb singură.

Con o ignoră la început, apoi se întoarse spre ea cu același zâmbet atotștiutor.

– Doar nu vrei să-mi refuzi șansa de a revedea celebrul tău câine, numit Sheba? M-am gândit la ea toată seara.

Erau niște cuvinte obișnuite, dar Verna n-a mai rezistat:

- Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te! Deja ai....
- Ceea ce văzu pe chipul lui o făcu să se oprească. Con era calm, ușor confuz, sau cel puțin așa părea.
- Ce tot spui acolo?
- Știi prea bine ce vreau să spun, bombăni ea.
- Te asigur că nu, spuse Con foarte calm. Verna, tu chiar crezi că mi-aș minți editorul?
- Cred că ți-ai minți și propria mamă ca să-ți atingi scopul, replică ea.
- Poate, admise el, dacă ar fi spre binele ei.
- Atunci m-ai minți și pe mine fără să clipești, îl acuză ea.
- Sigur că da.
- Felul deschis în care Con recunoscuse, o făcu să-și iasă din minți.
- Bine, oricum nu mai contează, nu-mi pasă dacă vei umple întreg orașul!
- Ce să fac? Con continua să-și păstreze calmul.
- Să strigi în gura mare că sunt o virgină de douăzeci și opt de ani!
- Vernei nu-i mai păsa; acest bărbat putea să se urce pe acoperiș și să strige de acolo. Cel puțin după ce o va face nu va mai avea această incredibilă putere asupra ei.
- Și chiar așa este? Bărbatul ridică din sprâncene a uimire și luă un aer surprins. Ei, închipuie-ți, mai există așa ceva! Dar

ce te face să crezi că aş vrea să spun acest secret tuturor? N-ar mai fi un secret atunci, nu?

– Mai este oare un secret? strigă ea cu lacrimi în ochi.

În aceeaşi postură, cu o sprânceană ridicată, el o studie câteva clipe, apoi spuse:

– Dar asta nu este un răspuns la întrebarea mea. Apoi o examinează din nou, aşa cum făcuse la restaurant. Şi dacă ai fi? Este o problemă de alegere, nu de altceva. Îţi este ruşine de asta, sau care ar fi problema?

– Sigur că nu-mi este ruşine! exclamă ea, numai că nu vreau să fiu considerată o ciudată din acest motiv.

– Dar eu nu te consider ciudată! De ce aş face-o?

– Sunt sigură că aşa gândeşti... toţi bărbaţii gândesc aşa...

Verna se opri brusc, pentru că el întinse mâna şi o prinse de încheietura mâinii, pentru a o face să se liniştească. Citi în ochii lui un foc pe care nu-l putea descifra, vedea cum maxilarul puternic îi tremură uşor.

– Hai să lămurim acest lucru chiar acum; eu nu sunt toţi bărbaţii! Sunt eu! Şi aş fi mai fericit dacă m-ai judeca după propriile mele acţiuni şi nu după ale altora. Eu nu te-am considerat o ciudată.

Con o eliberă brusc şi ea se împiedică, aproape să cadă.

– Într-un fel, este cam acelaşi lucru, murmură ea amintindu-şi vorbele lui: prea rară pentru mine.

Brusc, Verna simți că a obosit-o acest joc, a obosit să mai pretindă că este într-un fel anume. Se opri deodată, conștientă că ajunseseră la răscrucea de unde începea să urce drumul spre casa ei.

– Uite ce aș vrea! Să nu mai jucăm acest joc penibil! Eu știu, iar tu știi la fel de bine că ești bărbatul de pe plajă și amândoi știm că nu i-am spus domnului Williamson tot ce s-a întâmplat, așa că nu mai face pe inocentul.

Spre uimirea ei, Con Bradley începu să râdă în hohote.

– O, dar acest joc devine tot mai interesant. Spune-mi, Verna, ce s-a întâmplat în acea mică plimbare matinală?

– Știi prea bine ce s-a întâmplat! ripostă ea.

– Foarte bine, în acest caz nu vei avea probleme să-mi spui versiunea ta. Există două fețe ale acestei povestiri, după cum prea bine știi. Și mă întreb de ce ești așa de sigură că eu sunt tipul pe care ai vrut să-l furi de pantaloni. Îmi amintesc perfect că i-ai spus lui Reg că nu i-ai văzut chipul și că nu l-ai recunoaște.

– Te rog, Con...sper că nu te aștepti să înghit povestea ta despre o fată pe care ai întâlnit-o, care avea un câine, Sheba. Poate sunt inocentă, dar nu și naivă. Toată seara ai făcut aluzie la această întâlnire.

– Mi se pare că așa vorbește o conștiință încărcată, spuse el calm. Și încă nu mi-ai spus de ce mă fac vinovat.

– Bineînțeles că n-o voi face! exclamă Verna, care începuse să se îndoiască de ceea ce afirmase înainte. Oare fusese doar în imaginația ei implicarea lui Con Bradley? Dacă tu ai fost, știi prea bine ce s-a întâmplat, iar dacă nu este așa, nu te privește.

– Eu aș spune că este problema mea, dacă vrei să mă acuzi, o opri el luând-o de braț pentru a o conduce pe cărăruie. Păstră tăcerea o vreme, până când ajunseră aproape de casa Vernei.

Văzându-i, Sheba, un câine negru, sări pe gard ca mingea, dând din coadă.

– Iar ea este faimoasa Sheba, câine de pază și hoată de pantaloni. Con începu să râdă văzând-o cum se bucură. Apoi deschise poarta, o conduse pe Verna.

– Vino să te vedem, murmură el, iar Sheba se apropie cuminte de el, culcându-se pe spate pentru a fi mângâiată pe burtă.

Reacția Shebei avu darul s-o supere și mai mult pe Verna, mai ales când o compară cu felul în care se purta cu alte persoane.

Ar fi vrut ca Sheba să-l atace pe Con Bradley, de fapt s-o secondeze pe ea, dar câinele, dimpotrivă, era vrăjit de el.

– La naiba cu tine, Sheba, se presupune că ar fi trebuit să-l muști de picior, nu să te guduri la picioarele lui!

Sheba ridică privirea spre ea, dar nu reacționează la atenționarea ei, ci continuă să se gudură la picioarele lui Con.

– Este bine să văd că mă place cineva în casa asta. Presupun că nu mă inviți să rămân.

Verna îl privi la fel de supărată, simțindu-se trădată. La naiba cu Sheba! La naiba cu Con Bradley, mai ales. Se simțea trădată... fără să vrea, compară felul cum se simțea acum cu ceea ce simțise la Melbourne, când un hoț îi intrase în apartament și vandalizase ce nu putuse să fure.

– Te-am adus acasă în siguranță, așa că pot să plec. Noapte bună, fată frumoasă.

Con nu recunoscuse că fusese bărbatul de pe plajă, se gândi ea după ce făcuse duș și se urcase în pat. Dar el fusese, indiferent cât și-ar fi dorit ea să nu fie așa.

Capitolul 3

Dimineata, Verna a fost mult prea ocupata ca sa se mai gandeasca la Con Bradley. Incepu ziua cu o usoara durere de cap, dar aceasta disparu sub presiunea zilei. Pe la amiază avea totul gata, în afară de paginile lui Con.

În general, era mulțumită de felul cum arăta această primă ediție a ziarului, care conținea mai multe informații, era mai bine structurată. În pagina a doua se afla fotografia noii echipe de la conducerea ziarului, cu toate că ea n-ar fi vrut să se expună astfel, preferând să fie cea care lucrează din umbră.

Cei doi jurnaliști tineri, Dave Burgess și Jennifer Cox, se dovediseră deja talentați, iar Verna îi invită să ia masa împreună la un restaurant chinezesc.

Lăsă pe birou logoul rubricii lui Con despre restaurante.

La întoarcere, găsi plicul cu materialul lui Con, pe care el scrisese: "Îmi place!"

După prima clipă de încântare, se trezi că este din nou supărată pe el, că n-o interesa părerea lui. Desfăcu plicul și începu să citească.

Con era un artist al cuvântului. Dar Verna trecu prin multe stări de furie, frustrare, oroare, disperare, când citi și reciti articolul lui. Nici nu mai știa unde se află, nici nu simțise că tot sângele i se scursese din față, că avea o paloare oribilă. Făcea abstracție de cei doi tineri jurnaliști care o priveau socați, neștiind ce a determinat această schimbare din acea editoare plăcută, simpatcă.

Nu mai vedea decât cuvintele scrise de Con, cele care o prezentau drept "Dragonul editor al ziarului", o apariție care scotea flăcări pe nas.

Reciti materialul a treia oară, înfiorându-se când citi cum reușise Con Bradley să strecoare aprecieri la adresa restaurantului Don Pancho, unde se bucurase de mâncarea foarte gustoasă chiar și în prezența dragonului editor al ziarului. Închise ochii după a treia lectură a materialului, de parcă ar fi putut schimba ceva. Strânse din pumni vrând să mototolească hârtia, apoi o aruncă dezgustată, închise ochii, până reuși să se controleze, apoi smulse copia și ieși din încăpere.

Reg Williamson își ridică privirea nedumerit când văzu cum dă buzna în biroul lui, apoi îi aruncă dezgustată articolul pe birou.

– Nu public așa ceva în ziarul meu, strigă. Nu, nu, nu! Nu-mi pasă dacă mă concediezi, demisionez eu înainte!

– Stai puțin, nu te ambala, îi spuse Reg. Ce este asta?

– Articolul despre restaurante pe care marele tău prieten, Con Bradley, își imaginează că o să-l introduc în numărul de săptămâna asta.

Verna străbătea biroul cu pași mari, cu mâinile în păr, într-un gest de mânie și de frustrare, când Reg spuse:

– Stai jos, Verna. Lasă-mi un minut să-l citesc și abia pe urmă începi să țipi.

Verna se așează pe marginea unui fotoliu și-l lăasă să citească. Îl fixa cu privirea vrând parcă să-i influențeze atitudinea față de ziar.

Și parcă pentru a-i accentua disperarea, văzu cum ridică amuzat din sprâncene, apoi cum începe să râdă din tot sufletul. Curând, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– O, e minunat.... e superb! Cred că vom atrage reclamele tuturor restaurantelor, dacă scrie așa!

– Dar eu... noi... doar nu te aștepti să public așa ceva?

Williamson o privi cu chipul uluit.

– Sigur că da, este un articol fantastic.

Se va discuta toată săptămâna numai despre el.

– Dar...

– Haide, Verna, sper că nu iei nimic personal. Unde-ți este simțul umorului, draga mea? Recunosc că te vizează direct, dar până și tu trebuie să recunoști că este teribil de amuzant.

– Eu nu admit așa ceva, ripostă ea furioasă.

– Ești puțin supărată acum, dar mâine vei vedea altfel lucrurile. Doar nu te aștepti ca cei care-l citesc să nu înțeleagă că este o glumă, mai ales cu acea fotografie minunată a ta de la pagina doi. Dar nu înțeleg cum ai ajuns așa de departe, dacă n-ai simțul umorului? Sau ești exagerat de sensibil?

– Nu sunt exagerat de sensibilă, sunt dezgustată. Bine, să zicem că săptămâna asta cu fotografia mea reușesc să anihilez glumele stupide ale lui Con Bradley, dar n-o să-mi public fotografia în fiecare număr!

– Sunt sigur că nici el nu intenționează să te satirizeze în fiecare număr! zise Reg Williamson, calm. De ce nu te duci acum să te ocupi de aranjarea articolului în pagină? Sunt destul de ocupat și nu mai am timp de discuții.

– Asta înseamnă că insiști să-l public?

– Te sfătuiesc să-l folosești, spuse Reg pe un ton rece, pentru că este foarte bine scris. Sunt sigur că și tu realizezi asta imediat ce lași supărarea la o parte și vezi lucrurile cu profesionalism.

Uimită de tonul imperativ cu care Reg îi cerea să publice articolul lui Con, luă copia și părăsi încăperea, rostind cuvinte nu prea ortodoxe la adresa lui Con Bradley.

Se simți și mai frustrată când, citind cu atenție articolul, constată că se conformase perfect standardelor impuse de ea și n-avea nici măcar un cuvânt de schimbat! Era atât de dezgustată când termină așezarea în pagină încât se gândi chiar să schimbe logoul; apoi realizează că autorul articolului va înțelege starea ei și se va bucura. Astfel că lăsa logoul așa cum era și trimise numărul la tipar.

Apoi, sub pretextul unei dureri puternice de cap se duse să bea o cafea, ca să-și recapete tonusul.

După-amiază, ziarul era deja la tipar.

Pe drumul spre parcare, i se păru că aude chicotele celor de la tipografie.

– Vă distrează, nu? Vi se pare hilar? li se adresa celor doi tineri tipografi.

Jennifer, care se afla în tipografie, fu singura care îndrăzni să-i răspundă.

– Asta cam așa este!

Cei doi tineri lăsaseră ochii în jos și atitudinea lor o mai îmbună.

– Poate este, le spuse, dar când o să pun mâna pe Con Bradley nu se va mai considera nici inteligent, nici hazliu.

Dar nu avu șansa să facă asta cu Con Bradley pentru că n-o sună, nici nu veni la birou. Ceea ce pe Verna n-o surprinse.

Și nici nu trebuia să-l vadă ca să știe că există. Oriunde intra, era întâmpinată de un cor de râsete și observații la adresa "Editoarei Dragon". Știa că dacă va lăsa să se vadă că este furioasă, această imagine o va urmări pretutindeni, așa că se prefăcu amuzată de articolul lui Con. Cu toate acestea, pe la sfârșitul zilei nu mai avea chef nici măcar de atât.

A doua zi era joi și ceea ce era mai rău trecuse, iar ea se mai calmase, ba chiar acceptă invitația directorului de publicitate Garry Fisher la masă.

Garry era un tânăr ascetic, înalt, care arăta ca un școlar studios; cu toate acestea, era foarte apreciat în munca sa.

Garry o prezentă proprietarului restaurantului și soției acestuia, dar când le spuse cine este de fapt, proprietarul începu să râdă:

— A, este Editorea Dragon!

A fost și mai rău când au început să comande mâncarea. Un grup de doamne trecute de prima tinerețe discuta vesel în salonul restaurantului, până când una din ele le șopti ceva celorlalte, scoțând articolul din ziar. Doamnele, care nu mai aveau auzul fin, vorbeau destul de tare, iar una din ele conchise:

– Dar nu arată deloc a dragon!

Mândria o opri pe Verna să se ridice și să părăsească restaurantul.

Garry îi spuse:

– Iubito, dacă rezști, până săptămâna viitoare vei avea clubul tău de admiratoare, iar toate restaurantele vor veni la mine pentru publicitate.

– Eu n-aș paria pe asta, pentru că nu mă voi mai afla niciodată în același restaurant cu Con Bradley!

– Nu fi atât de revoltată, Verna! De ce nu recunoști că el a făcut ca ziarul să aibă un tiraj așa de mare, că se vorbește doar despre asta în tot orașul, iar tu beneficiezi din plin! Dacă aș fi în locul tău, i-aș fi oferit o cină pe săptămână.

– Eu nu consider că trebuie să mă fac de râs doar ca să se vândă ziarul. Și aș prefera să mor de foame decât să-i mai dau ocazia să mă transforme în subiectul preferat al orașului.

Curând li se aduse mâncarea, și după primele înghițituri Verna observă că toată lumea din restaurant o privea.

– Ce vor toți oamenii aceștia? Să dau din coadă ca un câine, sau ce? îl întrebă pe Garry.

– Probabil că oamenii au tendința să creadă exact ce li se spune în ziar. Poate dacă ți-aș pune farfuria pe podea...

Verna îl privi glacial și lui Garry îi îngheță zâmbetul pe buze și nu-și încheie fraza.

– Îmi pare rău, cred că am sărit calul. Ai vrea să plecăm?

– Nu, voi sta și voi înfrunta pe toată lumea, dând dovadă de cele mai bune maniere. La naiba cu cei care râd de mine!

– Bravo! Ești o tipă teribilă! Nu te lăsa doborâtă de răutățile oamenilor!

Verna se strădui să pară destinsă și chiar reuși, dar spre sfârșitul mesei scăpă furculița pe jos, apoi vărsă vinul pe rochia albă cu care era îmbrăcată.

Douăzeci de minute mai târziu, cu ochii umflați de plâns, se întorcea la lucru.

Și munci cu înverșunare tot restul săptămânii, transformând în realitate denumirea de dragon editor, atribuită de Con Bradley.

După weekend reveni mai bine dispusă la serviciu, zâmbindu-le tuturor; asta până la prânz când întorcându-se de la masă o găsi pe Jennifer la biroul ei, cu un aer cam răvășit.

– A fost domnul Bradley aici și ți-a lăsat un bilet. Nu știu de ce-l urăști atât de tare. Este un bărbat foarte atrăgător.

– Când o să fii de vârsta mea, o să înțelegi că felul în care arată un bărbat nu contează foarte mult. Luă biletul, care scria:

"Am sperat să te pot invita la masă, dar plecasei deja."

Verna nu mai citi, ci aruncă biletul la coș.

“Aș fi preferat să mor de foame, sau să-ți otrăvesc supa”.... bodogăni furioasă, apoi desfăcu plicul în care se afla materialul lui Con. După câteva secunde, exclama:

– Nemernicul! Nemernicul!

Conținutul articolului era destinat restaurantului în care luase masa cu Garry. Con insistase asupra gafelor pe care le făcuse în timpul mesei, referindu-se la friptura care-i sărise din farfurie, la vinul vărsat pe rochie.

Jennifer, care citi articolul, izbucni în râs.

– O să plătească pentru asta! izbucni Verna. Ticălosul! Ar fi trebuit...

– Nu face nimic împotriva lui, o întrerupse Garry, ne-a triplat publicitatea! Va trebui să mai adaugi pagini la ziar!

– Glumești, cred! îl opri Verna.

– Nu glumesc niciodată când este vorba de bani!

În acea seară o duse pe Sheba la plimbare pe faleză, evitând zonele unde ar fi putut să-l întâlnească pe Con Bradley. Dar apoi își spuse că nu este cazul să se ferească de el.

– Nu este de-ajuns că mă face de râs în propriul ziar, acum trebuie să ocolesc și plaja unde merge el! Sper să te găsesc aici, Con Bradley, zise Verna cu voce tare. Pentru că n-o să-ți fur doar pantalonii, ci tot ce ai putea folosi ca să te acoperi. Iar dacă mai îndrăznești să ieși din apă, o să arunc cu pietre!

Când ajunse în locul cunoscut era deja nervoasă, iar Sheba la fel; cu toate acestea, se enervase degeaba, pentru că plaja era goală. Nu rămase prea mult timp după ce făcu baie și se întoarse acasă, unde făcu duș, o pieptănă pe Sheba, apoi, după ce se schimbă cu alt sort, avu senzația că era urmărită de o pereche de ochi. Se întoarse la bucătărie și deschise brusc ușa.

– Ce naiba faci aici? spuse cu o voce autoritară.

Con Bradley se aplecă s-o mângâie pe Sheba, înainte de a-i răspunde.

– Bine că nu m-am autoinvitat la micul dejun, pentru că au luat foc ouăle puse la fiert, îi spuse cu același zâmbet de om sigur de sine.

Verna se repezi la bucătărie, unde apa se evaporase, și încercă să ia de pe foc ibricul.

– Ar fi poate mai indicat să stingi focul, îi spuse el calm.

Verna ridică ibricul și se întoarse spre el cu intenția de a-l lovi. Numai că el o prinse de mână.

– Ușor, ușor, îi spuse scuturând din cap. Gândește doar la cât vei avea de strâns! Acum, așază-te te rog, continuă el. Nu este un mod prea plăcut de a întâmpina un bărbat care vine să te invite la o plimbare. Dar văd că ai reușit să te calmezi!

– Ce cauți aici? pretinse Verna. De unde știi unde locuiesc?
El ridică din umeri.

– Te-am zărit pe plajă și te-am urmărit până acasă. Ce căutai acolo? Să mai vezi un bărbat gol, sau să-i furi pantalonii? Dar să lăsăm asta; cât îți ia să te pregătești de plecare?

– Du-te naibii!

– Numai dacă ne putem întoarce mâine dimineată. Am niște rubrici de scris.

– Bănuiesc că pentru asta mă inviți, să mai aduni material de lucru. Ce se întâmplă, imaginația a început să-ți joace feste?

Con o întoarce cu fața spre el.

– Verna, sper că n-ai luat gluma cu Dragonul editor ca pe un afront?

Observând că pe față îi apăruse din nou acel rânjet sarcastic, își adună puterile și-l izbi cu forță peste față. Impactul îl făcu să se lovească de frigider.

Con își duse mâna la maxilarul dureros, unde urmele palmei ei rămăseseră întipărite.

Verna îi înfruntă privirea, așteptându-se la o lovitură din partea lui, dar după ce aceasta nu veni, își continuă diatriba:

– Cum ai vrea să interpretez dacă nu personal? Nu te-ai gândit că va râde tot orașul de mine? Să nu îndrăznești să-mi spui că n-ai făcut-o deliberat, Con Bradley, pentru că nu te cred, chiar dacă juri pe o stivă de Biblii. Ți-ai propus să mă

umilești, dar nu vei scăpa de mine prea ușor, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face!

– Dar văd că nu ai pic de umor, zise Con cu calmul lui obișnuit, care o scoase și mai tare din sărite.

– Simțul umorului? exclamă ea. O să-ți arăt eu simțul umorului! se ambală Verna și mai tare, întorcându-se să pună mâna pe primul obiect care-i apărea în cale. Găsi o tigaie, lovi cu putere, dar era ca și cum ar fi lovit într-un zid de piatră; o durea mâna cumplit de tare. Privirea îi alunecă spre cuțitul de pe masă și abia atunci realizează că se pregătea de un atac serios. Dumnezeule! exclamă, speriată că l-ar fi putut lovi. Dar n-ar fi putut s-o facă.... Sau...? Își ridică fața spre el și simți un nod în gât. Sper că nu...

Con o privea, dar în ochii lui nu mai era acea pasiune cu care o privise la restaurant, sau pe plajă. Era o privire rece, tăioasă.

După câteva clipe, Con vorbe:

– Observ că ai luat totul în serios, și foarte personal.

Con deschise ușa de perete și se mai întoarse o dată s-o privească.

– Dar ar fi trebuit să mă aștept la astfel de gesturi.

Apoi ieși, porni spre plajă și nu se mai uită înapoi.

Capitolul 4

Își petrecu restul duminicii făcând curățenie, încercând să-și consume energia, evitând să se gândească la Con Bradley, lucru imposibil după cum se văzu în cele din urmă.

Gândul la atacul asupra lui Con Bradley o făcea să se simtă rău, iar rănilor provocate de remarcă lui finală erau păstrate deschise de conștiința ei vinovată. Faptul că poate meritase comentariul lui o făcea să se simtă și mai rău, să fie supărată pe acest bărbat care-i afectase stima de sine.

Nu reuși să doarmă toată noaptea iar luni dimineața, văzându-și cearcănele negre, nu știu cum să le ascundă mai bine.

– Nu arăți prea bine, fetiço, își spuse privindu-se în oglindă și gândindu-se că el dormise ca un prunc, fără nicio

problemă. Era atât de calm și de stăpân pe sine, încât nici măcar atacul declanșat de o femeie isterică nu-l scosese din această stare.

— Într-o zi ca asta mi-aș fi dorit să mă fi măritat la șaisprezece ani, să las pe altul să-și facă probleme în locul meu, îi spuse lui Jennifer, când plecară la masă. De fapt, Verna voia să evite altă întâlnire cu Con, care trebuia să-și aducă materialul.

Dacă mai aducea ceva scris, se gândi Verna în timpul mesei. Ar face bine dacă n-ar mai veni, și astfel i-ar da o lecție. Dar cunoscându-l, Verna știa că nu va fi așa.

Cu toate acestea, când se întoarse și găsi plicul, fu uimită.

— A spus... ceva? îl întreabă pe Dave. Se aștepta ca tânărul să-i transmită un mesaj, dar n-a fost așa.

Verna ridică plicul cu degetele tremurând și-l privi câteva secunde înainte de a-l deschide. Luă cuțitul de tăiat hârtie, dar când îi simți lama rece își aminti de ziua precedentă și puse plicul și cuțitul pe birou, simțind că stomacul îi va face probleme.

Clipi des, sub asaltul emoțiilor pe care nu le mai putea controla. Și când în cele din urmă rupse plicul și începu să citească, rămase uimită.

Era ca și cum Con Bradley ar fi lovit-o peste față. Rubrica lui nu făcea nicio referire la Dragonul editor ca de obicei. Era

o simplă trecere în revistă a restaurantelor alese, fără pic de umor, fără nimic original.

Mesajul lui era clar: mi-ai spus că nu-ți place stilul meu, ți-am scris așa cum mi-ai cerut.

Verna realizează că era exact ceea ce merita. Con avea dreptate; ea luase lucrurile prea în serios. Se comportase cu egoism juvenil, care începuse brusc să-i displace.

Era foarte important pentru ea ca acest scriitor s-o considere profesionistă.

– Con are dreptate, își spuse. Merit tot ce mi-a făcut și poate mai mult.

Jennifer, care o auzi vorbind singură și mai ales că roșește, o privi ciudat.

Verna luă articolul lui Con și-l reciti, realizând că nu putea...nu îndrăznea să-l folosească. Nu era bine nici pentru restaurante, pentru că descrierea meniului nu mai avea strălucirea articolelor precedente scrise de Con. Îl lăsă pe birou tulburată, știind că va trebui să-i ceară să-l rescrie.

Să-i ceară? Va trebui să facă ceva mai mult, să-l implore, poate. Gândul că trebuia să-l implore pe Con Bradley îi făcu pielea de găină. Ea greșise. Încercă să se pună în locul lui Con Bradley. Chiar dacă îl va implora, tot n-ar fi de-ajuns.

Îi trebuiră cincisprezece minute înainte de a avea curajul să ridice receptorul și să formeze numărul lui. Și nici când

telefonul începu să sune la celălalt capăt, nu știa ce ar fi bine să-i spună lui Con.

Apariția lui Jennifer o făcu să trântască telefonul, speriată. Nu putea vorbi cu el, dacă mai era cineva în încăpere.

O rugă pe Jennifer să-i cumpere cafea; aceasta o privi ciudat, pentru că abia se întorseseră de la masă unde băuseră cafea, dar plecă să cumpere, așa cum îi ceruse.

Imediat ce rămase singură, Verna luă din nou receptorul.

Îl va implora. Inima începu să-i bată tot mai tare când telefonul începu să sune. O dată, de două ori, de trei ori; nu mai rezistă. Lăasă jos receptorul și răsuflă ușurată.

Brusc, îi veni o idee, pe care la început o respinse. Dar pe măsură ce treceau minutele ridicolul ideii păli la gândul că ar putea funcționa. Cel puțin pentru săptămâna respectivă.

Își scoase fișierele ei, puse în locul lor primele două rubrici ale lui Con și le citi cu multă seriozitate, cu un ochi profesionist, ignorând reacțiile personale pe care le avusese la prima lectură.

Apoi introduse hârtia în mașina de scris și se apucă de lucru, descoperind treptat că-i făcea chiar plăcere.

Când se întoarse Jennifer cu cafeaua, Verna o bău cu mintea ocupată să rescrie rubrica lui Con în stilul lui atât de special.

Îi luă toată după-amiaza ca să folosească faptele și elementele specifice din articolul lui original, ținând în articol portretul unei editoare dragon, mai înspăimântătoare decât cea creată de el.

La prima citire, se îngrozi.

A doua încercare a fost mai reușită, dar nu putea să se ridice la măsura talentului lui.

Doar când avu ideea să scrie rubrica sub numele de "Editoarea Dragon", abia atunci lucrurile începură să meargă.

Începu prin a-și cere scuze pentru că arsesse degetele autorului rubricii de prezentare a restaurantelor, care-i furase fileurile de broască testoasă din dulap. Astfel, el n-a mai putut să revizuiască articolul despre vizita la Il Gambero, și ea a trebuit să scrie în numele lui.

Și a făcut-o. S-a prezentat drept o cârcotașă plină de secrete, de uneltiri și de cleveteli, iar pe Con drept un flăcău inocent, grăsun, intimidat de prezența ei. Ea i-a furat pantalonii, i-a luat banii din portmoneu și i-a făcut multe alte mizerii.

A prezentat deliciile din scoici cu care au fost serviți și a adăugat comentariile făcute de Con despre vinuri.

După ce a terminat de scris, a încercat să vadă totul cu ochii cititorului, dar nu reușea să fie obiectivă, astfel că i-a pasat articolul lui Jennifer, așteptând părerea acesteia.

Pentru Jennifer era clar că se petrecea ceva ciudat, dar a citit articolul cu oarecare detașare, chicotind la unele rânduri mai hazlii.

Verna a observat cu strângere de inimă că Jennifer nu s-a distrat așa cum făcuse cu rubrica lui Con, dar acest sentiment s-a risipit când i-a auzit comentariile.

– Chiar că i-ai făcut-o, spuse Jennifer. Cu toate acestea, este evident că-ți ceri scuze.

– Nu poate fi chiar așa de clar!

– Pentru mine, este. Și pentru el.

Verna oftă.

– Voi avea probleme, dacă nu le va accepta.

Chiar atunci intră Dave, care revenise de pe teren și discuția lor se termină. Verna se întoarce la paginile ei și nici nu știe când veni ora cinci.

A doua zi munci la fel de mult, dar găsi câteva minute să mai adauge ceva la scuzele atât de disimulate. Mai desenă și un dragon care scotea fum pe nări spre un bărbat mic de statură, care o lua la fugă. Femeia Dragon purta o fundă legată în vârful capului și făcu toate aranjamentele ca s-o poată introduce deasupra rubricii lui Con.

Când termină, răsuflă ușurată.

De bucurie că scăpase, îl invită pe Dave la o bere, dar acesta avea o întâlnire, așa că o lăasă doar cu Jennifer.

Berea rece a fost un balsam după orele petrecute în birou și Verna simți că pentru prima oară de la întâlnirea cu Con Bradley începe să se destindă.

Jennifer era o tânără plăcută, isteată, care dovedea adesea multă maturitate pentru vârsta ei. Dar nu va putea să aibă candoarea ei, mai ales când îi spuse:

– Mă bucur că te împaci cu Con Bradley. Chiar ai făcut ceva teribil de rău de ai reușit să-l superi?

Verna era incapabilă să scoată o vorbă, fără a găsi ceva credibil de spus; cu toate acestea, nu putea să nu-i răspundă lui Jennifer.

– Păi... cred că am făcut ceva, zise în cele din urmă, sperând că aceasta va avea amabilitatea de a lăsa lucrurile așa cum erau.

– Nu vrei să-mi spui, nu?

Verna scutură din cap, zâmbind.

– Este ceva... personal.

– Și de ce atunci aceste scuze publice? Nu-ți mai vorbește deloc?

Cât adevăr! Și cât era de dificil să-i răspundă în câteva cuvinte.

– M-am gândit că așa va fi mai ușor, încercă Verna.

– Sper să fiu mai isteată când mă voi îndrăgosti, o auzi pe Jennifer, iar Verna respiră convulsiv, luată prin surprindere.

– Dar nu sunt îndrăgostită, este ridicol ce spui, Jennifer!

– Bine, zise tânăra, indiferentă. Cât e ceasul? Nu vreau să întârzii la ceai. Se ridică și plecă, lăsând-o cu berea neterminată și cu multe gânduri care-i traversau mintea.

Nu putea fi îndrăgostită de Con Bradley!

Se gândi mult la el și realizează treptat că era chiar așa, se îndrăgostise de acest bărbat, sau mă rog, era pe punctul de a se îndrăgosti de el.

Rămase fixând lichidul gălbui din pahar și încercă să-și analizeze sentimentele. În mod sigur scuzele ei scrise cu multă grijă nu fuseseră decât o încercare de a-i transmite lui Con că avusese dreptate. Dar nu putea nega că o deranja dezaprobarea lui pentru atitudinea ei profesională.

Ceea ce o durea cel mai tare, era faptul că se simțea condamnată ca femeie.

Se gândi la toate acestea pe drumul spre casă și mai apoi toată noaptea, când nu putu să doarmă și se răsuci de zeci de ori în pat.

Dimineata era foarte obosită și lipsită de chef.

Nu știa cum va reacționa la intervențiile ei în rubrica ținută de el, dar o îngrijora foarte tare că realiza că-l iubea și că asta nu-i va aduce nimic bun. În trecut, luă copia ei și aruncă o privire grăbită pe rubrica modificată, răsuflând ușurată că nu se strecurase nicio greșală.

În timpul zilei acceptă glumele făcute de personalul ziarului, ba chiar le răspunde cu veselie. Nu-i păsa de credeau ceilalți, ci doar de reacția lui Con și de fiecare dată când suna telefonul se pregătea pentru comentarii.

Dar Con n-o sună în ziua aceea și nici în cele care urmară. Și deși rămase acasă în weekend sperând că va apărea, Con o lăsa să aștepte în zadar.

Lunea următoare, Verna era cu nervii la pământ. Lăsase spațiu pentru rubrica lui, dar nu era sigură dacă va mai primi ceva de la el și realizează cu disperare că nu va mai avea cum să facă singură rubrica, decât dacă ieșea în seara aceea la restaurant, ca să culeagă informațiile necesare.

Pe la prânz, realizează că nu mai avea nervii necesari să stea la birou să aștepte articolul de la Con, de care avea o nevoie disperată. Nu putea da ochii cu el, nu mai suporta acea privire care o făcea să-i tremure genunchii și să simtă nevoia de a i se arunca în brațe.

La douăsprezece fără un sfert, plecă din birou să mănânce într-o cafenea din apropiere. Dar nu putu să mănânce și preferă o bere rece în timp ce în gând întrevedea tot felul de situații, care de care mai jenante. Cea mai puțin jenantă ar fi fost să nu-i aducă niciun articol. Cel puțin, ar fi avut o scuză în fața lui Reg Williamson și a lui Garry Fisher. Nici lor nu le-ar conveni, dar asta ar ușura situația ei pe moment.

Oricum va trebui să-i explice lui Reg că din vina ei Con renunțase la colaborare, dar va înfrunta realitatea când va fi cazul. Dar nimic! Până când Con va aduce alt articol, nu știa cum va proceda. Nu mai avea puterea de a-l rescrie.

— Poți să te întorci la birou de-acum, a plecat deja, auzi vocea lui Jennifer, care o privea amuzată. Nu mi-a spus nimic, adăugă Jennifer, dar părea... mulțumit de sine.

Verna nu scoase o vorbă pe drumul de întoarcere spre birou. Nu voia decât să vadă ce scrisese Con, deși se aștepta să mai vadă vreo minune. Jennifer urmări cum Verna se așază la birou și deschide plicul lăsat de Con Bradley. După ce termină de citit, puse materialul pe birou, apoi îl luă brusc și-l mai citi o dată. Nu putea să creadă.

Era un atac vehement la adresa Dragonului Editor.

Verna răsuflă ușurată. Scuzele ei publice fuseseră acceptate. Dar ce trebuia să înțeleagă din faptul că o evitase?

Nimic!

Primul și cel mai important pas fusese făcut, iar faptul că el acceptase articolul era de-ajuns.

Dacă va reuși să-i citească articolele în lunile următoare știind că el îi acceptase scuzele, îi ajungea.

Dar în timp ce se putea scuza în scris pentru atitudinea ei față de scrisul lui, nu putea folosi hârtia pentru a face același lucru despre asaltul ei asupra trupului lui.

– Pot să citesc ce-a scris? o întreabă Jennifer cu prudență.

– O să-ți placă asta, îi spuse Verna. Dragonul Editor lovește din nou și se răzbună!

În timp ce Jennifer se delecta citind, Verna se mulțumi să mototolească plicul și să-l arunce, mulțumind stelei sale norocoase pentru impulsul care o făcuse să se uite în plic. Pentru că acolo nu fusese doar articolul, ci și o altă bucată de hârtie.

Era caricatura ei de săptămâna trecută, dar dacă acolo bărbatul mic și slab fugea mâncând pământul, aici era cu mâinile încheștate în gâtul Dragonului Editor, pe care apoi o săruta în imaginea următoare.

Verna roși de plăcere privind caricatura. Poate în cele din urmă Con îi va accepta scuzele, sau îi transmitea un alt mesaj? Scutură din cap, imaginându-și ce-și dorea cel mai mult: ca el să n-o urască.

Văzând caricatura lui Con și articolul, Jennifer începu să râdă,

– N-ai găsit altă cale să fiți împreună? Începe să sune ca o poveste de dragoste electronică!

Veselia Vernei dură două zile, dar când a treia zi observă că nu mai primește nimic de la el, recăzu în acea stare de așteptare, de neîmplinire. Poate Con aștepta să vadă dacă ea va publica acea caricatură. Poate era ocupat, avea altceva de

scris. Dar joi, speranțele începură să i se năruiască. În weekend trecu printr-o gamă largă de emoții, supărată pe sine, supărată pe el, în cele din urmă frustrată. Se duse pe plajă în locul unde se cunoscuseră, dar în zadar.

Luni își spuse că n-avea de ales, că trebuia să-l aștepte să-i aducă materialul pentru săptămâna aceea. Dar pe măsură ce se apropia ora, i se părea o misiune imposibilă. Nu se mai simțea frustrată, nici supărată, așa cum fusese tot weekendul când străbătuse plaja, ci doar încordată. Timpul i se părea că trece prea încet, nu putea să lucreze; era douăsprezece și cinci minute. Probabil stătuse ceasul; nu, nu era așa, se făcu douăsprezece și zece minute, iar el nu mai venea. Pe la douăsprezece și jumătate, nu mai putea suporta liniștea care devenise apăsătoare, pentru că toți ceilalți plecaseră la masă.

Își luă poșeta, mai privi o dată în jur, apoi spe ușa. Deschise, ieși, vru să închidă ușa și văzu o pereche de pantofi sport...

Când își ridică privirea, văzu pantalonii albi, tricoul care-i puneă în evidență pieptul lat, în cele din urmă acei ochi albaștri care o priveau cumva...greu de spus cum.

— Cam târziu să te duci la masă, nu? auzi acel glas drag, care-i răsunase de mii de ori în urechi. Iar aici poate intra oricine, după cum observ.

— Nu chiar. Jennifer ar fi trebuit să...

Verna simți că nu-și găsește cuvintele potrivite, dar Con îi întinse plicul.

Degetele li se atinseră, iar Verna își trase speriară mâna, simțindu-și degetele ca arse de atingerea lui. În această mișcare, plicul căzu pe podea, iar el se aplecă să-l ridice.

— Să mai încercăm o dată? rosti Con, privind-o lung, iar ea simți că fiecare nerv al trupului ei reacționează sub privirile lui.

Luă precipitată plicul și-l așeză pe birou apoi se întoarse cu fața spre el, sperând să nu observe că tremura.

— Mulțumesc, spuse, apoi murmură: chiar trebuie să plec. Con nu se mișcă din ușă.

— Nu citești materialul? o întrebă, foarte calm.

— O să-l citesc când mă întorc. Acum, trebuie să plec.

— Unde te duci? o întrebă el sesizând că găsea o scuză ca să scape de el.

— La ... coafor, îi răspunse în grabă ducându-și mâna spre cap. Trebuie să mă tund, după cum vezi părul este prea lung pentru căldura asta.

— Verna, ai putea face ceva mai bun!

— Ce vrei să spui? zise ea deși știa prea bine ce semnificație aveau vorbele lui, dar nu voia s-o admită. Nu voia decât să scape de privirea lui iscoditoare, înainte de a spune ceva care lui să i se pară stupid.

– Verna, nu te duci la coafor și știi asta la fel de bine ca mine. De ce nu recunoști că te temi să fii singură cu mine, chiar în propriul tău birou?

– Nu mă tem de tine, minți ea. De ce ar fi așa?

Con ridică din umeri.

– Nu știu. De ce ți-ar fi teamă? Doar nu te-aș pune să-ți ceri scuze personal.

– Pentru ce să-mi cer scuze? Verna încercă să pară indignată.

– Pentru că mi-ai rescris articolul, printre altele, deși trebuie să recunosc că ai făcut o treabă splendidă. Făcu o pauză așteptând reacția ei, dar Verna se mulțumi să spună doar: mulțumesc.

– Și ar mai fi problema acelei invitații la cină ... sau ai uitat?

Cum să fi uitat?

– Nu, n-am uitat, și-mi pare rău.

– Foarte bine, pentru că nici eu n-am uitat-o, spuse el cu un aer sumbru. Ce crezi, Verna, meriți să fii iertată? o întreabă ridicând din sprâncene, un gest pe care i-l știa prea bine.

– Probabil nu, murmură ea.

– Ce-ai spus? întreabă Con, care nu înțelesese răspunsul ei.

– Am spus că probabil nu merit, răspunse ea, mai tare de data asta.

– Verna, chiar aveai intenția să mă ciopârțești cu acel cuțit?

– Nu, sigur că nu! Am pus mâna pe primul lucru care mi-a ieșit în cale.... Verna nu mai putea continua, se vedea cu acel cuțit în mână, cu ochii ieșiți din orbite și i se părea că imaginea era înspăimântătoare.

– Bine că n-a fost vreun topor, nu?

– Așa este, întări ea.

– La ce oră ai programare?

Întrebarea o luă pe nepregătite, nici măcar nu știa la ce întâlnire se referă.

– Ce programare? întrebă ea, apoi roși, fâstâcindu-se.

– Mda, e clar... murmură Con, apoi adăugă: păcat că trebuie să strângi părul acela superb într-o manieră lipsită de grație. Întinse mâna spre ea, dar Verna se retrase speriată.

– Îmi pare rău pentru coaforul la care mergi, dacă ai astfel de reacții. Dar acum spune-mi serios, doar nu vrei să-l tunzi?

– Ba da, dar nu astăzi.

Mă gândesc de mult s-o fac. Este greu să suporti un păr lung pe căldura asta. Din acest motiv îl ridic în vârful capului, îmi lasă ceafa liberă.

Con se juca încet cu degetele în zulufii ei.

– Nu-l tăia, Verna.

– O să-l tai dacă așa hotărâsc, răspunse ea, uimită de duritatea răspunsului.

Mâna lui Con căzu imediat ce-i auzi răspunsul.

– Cum dorești, dar s-ar putea să nu te mai iubesc, din acest motiv.

Verna îl privi lung.

– N-ar fi nicio pierdere dacă m-ai iubi numai pentru că am părul lung. Și cine știe, poate ți-aș plăcea mai mult cu părul scurt. Iar faptul că nu mi-ar mai fi așa de cald, m-ar bine dispune.

– Știu și eu, Verna? Poate că dacă am lua prânzul împreună am gândi altfel.

Verna începu să spună că nu putea lăsa biroul nesupravegheat, apoi realizează imediat că era o scuză neplauzibilă.

– Mi-ar plăcea, dar nu mai este timp; sunt multe de făcut luna.

– Am înțeles aluzia, așa că voi pleca, să poți munci în continuare. Și întrucât mâine apare ziarul, cred că va trebui să te culci devreme. Așa că vin să te iau la șase și jumătate, ca să ai timp să-ți hrănești animalul.

Și fără a mai aștepta ca ea să refuze, Con plecă.

Capitolul 5

Deși Verna realiză că avertismentul lui Jennifer fusese făcut într-o doară, îi rămase în minte în timp ce făcu duș, apoi se pregăti pentru seara care urma.

Neștiind unde vor merge, era puțin încurcată în privința îmbrăcăminții, dar faptul că nu era ahtiată după modă o ajută să se decidă repede.

– Mai bine să fiu mai îmbrăcată, își spuse ea, sub imperiul emoțiilor.

Acum, când ea și Con își vorbeau din nou, gândul că va cina cu el i se părea mai puțin înspăimântător decât fusese cu șase ore în urmă. Verna realiză că acum era mai susceptibilă, după ce realizase că era îndrăgostită de acest scriitor înalt și se temea că el va înțelege ce putere avea asupra ei.

O, cât își dorea să treacă peste această seară, fără niciun fel de ceartă. Și era ciudat că în proprii ei ochi Verna era convinsă că el o vedea ca pe o femeie cu care putea face orice, asupra căreia avea o puternică influență.

— Este doar vina ta, Sheba, murmură ea văzând câinele ciocolatiu care intrase în încăperea cu veselie-i caracteristică. Dacă nu i-ai fi furat pantalonii, n-aș fi intrat în acest conflict, nu m-aș fi îndrăgostit de el.

Verna își aranja rochia roz cu care se îmbrăcase când auzi o bătaie în ușa de la bucătărie, ceea ce o făcu pe Sheba să latre.

— Nu ți-ai găsit momentul, câine obraznic! strigă Verna, încercând să treacă de ea ca să deschidă ușa. Dar își imaginează imediat reacția pe care ar avea-o el dacă Sheba i-ar ieși înaintea.

— Ce ți se pare așa de hazliu? Este ceva legat de îmbrăcămintea mea? Con intrase și aruncase o privire spre locul unde se aflau cuțitele. Sheba îl întâmpinase fără nicio reținere, apoi după ce-l mirosise, începuse să se gudure la picioarele lui.

— N-aveai de gând să mă muști, nu-i așa fetițo? îi spuse Con Shebei.

— Și eu sunt gata, îl anunță Verna aruncându-i cel mai frumos zâmbet.

Văzând că el purta un costum safari se felicita pentru felul cum se îmbrăcase, dar aștepta și acceptul lui.

Când mergeau înapoi spre Bundaberg, Verna își simți privirea atrasă de luminile de pe Hummock, singurul loc mai ridicat din apropierea Bundabergului. Realiză cu uimire că era prima oară când se îndrepta spre aceste locuri noaptea.

– Presupun că n-ai vizitat aceste locuri? auzi vocea lui Con.

– Nu n-am avut timpul necesar, răspunse ea.

Con începu să-i vorbească despre Hummock, aflat la trei sute șaisprezece picioare înălțime.

– Cândva, a fost un vulcan care erupea destul de des. Datorită lui, solul este atât de fertil. De deasupra Hummockului, într-o zi cu cer senin, se poate vedea golful Childers and Hervey, capul Burnett și Bargara. Hummock este înconjurat de câmpuri de trestie de zahăr, iar perioada în care se dă foc trestiei este ceva sublim, neobișnuit. Pe vârful Hummock este monumentul comemorativ al aviatorului Bert Hinkler.

– O, dar te descurci foarte bine, după cum văd, spuse Verna râzând. Nu te-ai gândit să devii ghid turistic?

– Numai în zilele când sunt deprimat, spuse el cu un zâmbet forțat. Totuși, trebuie să recunoști că priveliștea este unică. Ne putem opri la întoarcere, dacă dorești.

– Mi-ar plăcea, replică Verna cu interes.

– Poate te vei răzgândi dacă-ți voi spune că este mai cunoscut ca un loc în care se aprind pasiunile. Dar te rog să nu reacționezi violent, așa cum ești obișnuită. Apropo, ai cuțitul în poșetă? Cu mine poți discuta oricând despre orice, cu condiția să-ți ții mâinile în buzunare.

– Poate ar fi mai bine să încercăm să evităm contrazicerile, spuse Verna cu calm.

– Da, ar fi mai ușor, dar prea plictisitor. Și dacă te pot acuza de ceva, este faptul că nu mă plictisesc în prezența ta.

– Să înțeleg că este un fel de compliment? Sau nu? Nu vorbeai serios când spuneai că virginele sunt plictisitoare indiferent de vârstă?

– Tu ce crezi? o întrebă Con, care era foarte atent la drum.

– Cred că eviți subiectul cu bună știință.

După cum se vedea nu va avea o seară liniștită și plăcută în compania acestui bărbat.

– Iar eu consider că unii dezvoltă obsesii nesănătoase despre probleme care sunt numai ale lor, răspunse el calm. Tu ai adus subiectul în discuție, nu eu; dacă ai chef de discuții contradictorii, nu vei avea cu cine să te cerți.

Se lăsă tăcere, până ieșiră din oraș și porniră spre structura de cărămidă masivă a turnului de apă. Con conducea cu multă atenție, dar ea putea observa că era nervos după cum își încleșta maxilarele.

– Regret că am adus subiectul în discuție.

– Foarte bine, răspunse Con. Te iert de data asta. Apoi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, începu să-i prezinte istoria Turnului de Apă. A fost ridicat în 1886, are o înălțime de 26 de metri reprezintă...

– Ești uimitor! îl opri Verna râzând. Cred că nimic din ce spui nu este real, ci inventat de tine.

– Nu este adevărat! ripostă el pe jumătate râzând. Așa este scris în toate pliantele turistice de pe aici. Iar eu sunt campion în colectarea informațiilor din surse irelevante.

– Iar eu te consideram un maestru în amestecarea faptelor reale cu păcatul, sexul și sadismul. După ce rosti acestea, realizează imediat că făcuse o greșală, dar era prea târziu.

– Tocmai asta voiam, un alt fan dedicat, dar dacă nu te superi, n-aș vrea să discutăm acum despre muncă. Ne ajunge ce avem peste zi.

Con intră într-o parcare de pe strada Bourbong, oprind în fața unui restaurant numit Grădina cu Fazani.

– Abia așteptam să ajung, mi s-a spus că au mâncare chinezească extraordinară. Con coborî și-i deschise Vernei portiera. În restaurant, discutară despre meniu: Verna recunoscuse că era novice în mâncarea chinezească.

– Mă las în mâinile tale în privința asta, spuse ea, când el comandă diferite feluri și văzu bețele.

Nu știu să le folosesc, spuse ea jenată.

– Există o singură cale de a învăța. Nu-ți face probleme, n-o să te las să mori de foame.

– Sigur că nu, se aprinse Verna, numai că vei râde de mine în fiecare clipă.

Con ridică dintr-o sprânceană și scutură afectat din cap.

– Se pare că ai o problemă, fată dragă, ești obsedată că va râde cineva de tine. De aceea nu înțeleg cum ai ajuns să ai o cotație atât de mare în lumea jurnalistică, fiind total lipsită de umor. Sau n-ai umor doar când se fac glume pe seama ta?

– Nu sunt total lipsită de umor, numai că noi suntem personalități conflictuale, asta este.

– O, te rog, nu da din nou vina pe mine, ripostă Con. Nu este vorba despre personalități conflictuale deloc, este complexul vinovăției. Asta este problema ta, Verna, te simți vinovată pentru că mica ta corcitură mi-a furat pantalonii și pentru că te gândești că țin micul tău secret deasupra capului tău ca pe o sabie.

Verna nu-i răspunse și-și ținu ochii plecați sperând că nu l-a auzit nimeni din restaurant.

– Hai, Verna, recunoaște, o îndemnă el, iar Verna ridică privirea, întâlnind acea pereche de ochi albaștri care parcă îi ardea sufletul.

– Ce să recunosc?

Verna voia să câștige timp.

– Că te-ai înșelat când m-ai acuzat că ai avut probleme cu mine pe plajă; n-am fost eu acela!

– Până acum n-ai negat, replică Verna.

– Dar nici n-am recunoscut. Mai ales pentru că nu mi-ai spus ce-mi reproșezi de fapt, cu ce te-am supărat, dacă prin absurd eu aș fi fost acela.

– Ei bine, dacă ai fost știi deja, iar dacă n-ai fost nu este problema ta.

– Vezi, de fapt recunoști că nu ești sigură. Ceea ce înseamnă că într-un fel ți-ai dori să fi fost eu.

Verna nu știa să-i răspundă la întrebare; nu putea decât să-i povestească acestui bărbat imposibil ce se întâmplase pe plajă în acea dimineață. Și dacă nu fusese el?

– Dar știi prea bine că tu ai fost, spuse ea printre dinți.

– Bine, sper că nu te afectează să-mi povestești cele întâmplate, răspunse Con, sau vrei să rezolvi cealaltă problemă înainte?

– Care cealaltă problemă?

– Micul tău secret, desigur. Micul secret pe care mi l-ai destinuit fără să-ți fi cerut în vreun fel s-o faci. Nu-mi spune că ai uitat!

Felul în care rosti aceste vorbe a fost o invitație ca Verna să-i destăinuie totul.

– Aș vrea să știu de ce ai făcut o obsesie, chiar de la început. Pentru mine este cât se poate de clar că situația aceasta a existat pentru că a fost alegerea ta. Sunt convins că ți-au roit sute de bărbați în jur și ai fi putut să schimbi situația prin decizia ta. Ești o femeie frumoasă, o persoană pasională, iar atunci când vei ajunge în situația potrivită cu persoana potrivită, problema se va rezolva de la sine.

Verna, care lăsase ochii în jos, ridică privirea și întâlnește ochii lui Con, dar o făcu cu inima strânsă, neștiind ce va găsi acolo. Spre uimirea ei, o privea cu seriozitate, fără urmă de zâmbet ironic. Și afirmase că este frumoasă și pasională! Probabil râdea de ea!

– Nu sunt chiar așa cum spui. Numai că...

Chipul lui Con căpătă o expresie ciudată, care acționa ca un magnet asupra ei și o făcu să dea drumul unui șuvoi de cuvinte. La început ezită privindu-l, dar reuși să-i spună despre Stephen, despre ce simțise pentru bărbatul care o mințise, care o amăgise pentru ca în final...

– A râs de mine, încheie Verna cu amărăciune. S-a oferit chiar... să-mi rezolve această problemă!

Con explodă atât de vehement, încât nu știu ce să creadă. Îl văzu cum își încheștează pumnii. Apoi realizează că era revoltat de comportamentul lui Stephen.

– Câteodată mi-e rușine că sunt bărbat, spuse el.

Ea observă cum își încheșta și descleșta pumnii și fără să stea pe gânduri, întinse mâna și o așează peste palmele lui. Îl lăasă să se liniștească și redeveni treptat un bărbat înțelegător, așa cum nu-și închipuise că putea să fie. Pentru un timp, care dură o eternitate, Verna avu impresia că erau singuri în restaurant. Îl privi de parcă ar fi vrut să se înece în ochii lui, conștientă că în ochi i se putea citi dragostea pentru el.

Când chelnerița le aduse primul fel de mâncare, ar fi vrut s-o împuște. Privirea lui Con redeveni ceea ce știa ea prea bine și se întoarce destul de brusc să mai comande o sticlă de vin.

– Bine, zise el pe un ton pe care abia îl recunoscuse. Să începem cu acest pui în hârtie de orez, care probabil nu este felul cel mai potrivit pentru a învăța să mânuiești bețele, dar este indicat pentru începerea unei mese. Ridicându-se, veni în spatele ei pentru a o instrui cum să folosească acele bețișoare.

– Cel de jos stă nemișcat în timp ce se mișcă doar celălalt, spuse el demonstrându-i, până când realizează că nu era prea greu. Atingerea lui întâmplătoare o făcea să simtă fiori în tot trupul.

– Nu-ți face probleme dacă vei fi mai înceată la început. Știi doar că am vorbit în termeni destul de ireverențioși despre manierele tale, îți amintești?

– Da, cum să nu-mi amintesc, spuse ea, scăpând a treia oară felia, când era foarte aproape de gură.

Din motive numai de ea știute, cel de al doilea fel i se păru mai ușor de mâncat. Apoi, bucățile de carne de berbec cu mirodenii n-au mai constituit o problemă.

– Vezi, ți-am spus că este destul de ușor, îi zâmbi Con. Editoarea Dragon, adăugă el cu un zâmbet. Ridică paharul și adăugă: fie ca toate dorințele să i se îndeplinească.

Numai dacă ar fi știut ce fantezii se derulau în spatele aceluia zâmbet grațios!

Dar el era foarte rezervat, de parcă gândurile nu i-ar fi fost acolo, ci undeva departe.

Verna fu nevoită să-și repete spusele de câteva ori, pentru că el părea neatent și treptat i se păru tot mai greu să întrețină conversația.

Se gândi imediat că el îi recepționase privirea în care se citea atâta dragoste și probabil începuse să-l deranjeze. Desigur, Con nu voia să se implice sentimental cu o persoană a cărei inocență ar fi făcut ca o eventuală relație să fie plină de responsabilități. Era convinsă că trecuseră multe femei prin viața lui, femei care-i oferiseră satisfacție fizică, fără acele implicații emoționale pe care le aducea situația ei. Foarte bine, își spuse Verna. Într-un fel, nu-l putea învinui. Dar de ce se îndrăgostise de el?

Când părăsiră restaurantul în cele din urmă și porniră înapoi spre oraș, Verna începuse deja să-și construiască apărarea. Con va mai rămâne cel mult șase luni în casa aceea închiriată pe plajă, apoi va pleca la Sydney sau la Melbourne unde locuia.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nici nu observă că o luase pe alt drum și mașina începuse să urce spre Hummock. Când ajunseră în vârf, străbătu cu ochii întinderea întunecată pe fundalul căreia străluceau mii de lumini.

– O, e superb! exclamă ea, entuziasmată.

Putea să vadă Bundaberg, Childers, iar în partea opusă plaja și linia orizontului dintre cer și mare.

Era copleșită de frumusețe; când Con opri, sări imediat din mașină și începu să alerge spre vârful Hummock

– Păcat că ai pierdut recoltarea trestiei de zahăr, murmură Con. De aici se vede ca și cum ar fi luat foc toată lumea. Nici n-ai crede că aici a fost cândva un vulcan!

Ea nu răspunse, se mulțumi să stea acolo cu mâna în palmele lui mari, să simtă o pace și o liniște absolută invadându-i sufletul.

Apoi, Con îi rosti numele încet, foarte încet și când se întoarse spre el și o sărută, ameți. El își ridică încet capul doar pentru a-i rosti numele din nou, apoi o sărută și ea îl cuprinse cu brațele după gât.

Con o prinse în brațe, o strânse la piept, iar ea se ridică pe vârfuri.

Se simțea mângâiată cum nu mai fusese niciodată; Con o depărtă puțin pentru a o săruta pe obraji, apoi pe gât, acolo unde se aflau bretelele rochiei.

Verna își strecură degetele în părul lui, apoi îi simți mușchii spatelui, atât de puternici.

Niciodată nu se simțise atât de atrasă de un bărbat; în timp ce toți ceilalți o făcuseră să strige "nu" la un moment anume, Con o făcea să-l dorească.

Realizând că nu va reacționa, începu să se teamă, pentru că nu putea, n-avea cum să controleze ceea ce simțea. Dacă va dori să facă dragoste cu el chiar acum, chiar aici, va fi alegerea ei.

Buzele lui Con îi ardeau pielea.

Verna simțea că-i tremură picioarele și se abandonează brațelor lui.

Con o strângea la piept și o săruta, iar ea îi șopti:

— Da, te vreau, Con!

El o privi lung, apoi o strânse din nou la piept, așa cum era ea pe jumătate dezbrăcată, protejând-o de luminile unei mașini care se apropia.

Apoi o prinse de mijloc și o duse spre mașina sa, o ajută să se așeze, apoi se așeză și el la volan.

Motorul se trezi la viață; Ron conducea cu ambele mâini încheștate pe volan. În cele zece minute în care ajunseră acasă la ea, nu scoase o vorbă și nu făcu altceva decât s-o privească.

Când mașina se opri, Verna se întoarse spre el, implorându-l din priviri. Ar fi vrut s-o ducă în casă pe brațe, apoi în pat, acolo unde nimeni și nimic nu mai putea întrerupe focul care-i ardea sufletul și trupul. Dar simțea că el nu va merge până la capăt. Tensiunea pe care o simțea în atingerea lui era diferită de cea pe care o simțise pe Hummock.

– De ce? îl întrebă abia rostit.

– Nu era nici momentul, nici locul potrivit.

– Vrei să intri? îi spuse cu voce tare. Apoi, în gând, îl imploră: te rog, spune da! Te rog să faci dragoste cu mine!

Con clătină din cap cu tristețe.

– Nu încerc să te atrag în capcana căsătoriei, strigă ea furioasă, neputând să-și stăvilească lacrimile. La naiba cu tine! Cum poți face asta?

Con o respingea?

În adâncul sufletului, Verna știa că o dorea și el, așa cum îl dorea și ea.

Începu să-l lovească cu pumnii ei mici, deși nu-l vedea din cauza lacrimilor. Con o prinse în brațe și o mângâie, strângând-o la piept ca pe un animal speriat, sau ca pe un

copil, iar ea începu să plângă și mai tare. După o vreme, deschise ochii și-l privi.

Con îi luă poșeta din mâini, o deschise și scoase cheia, apoi descuie ușa. Numai atunci auziră scheunatul Shebei.

Când el reuși să deschidă ușa, o umbră neagră dansa cu frenezie la picioarele lor, dar Verna nu voia să se desprindă din brațele lui Con. Îi trecuse mânia, dar, miraculos, și pasiunea. Nu simțea decât o goliciune rece și începu să tremure, știind că atunci când el își va desface brațele acea goliciune va pune stăpânire pe ea, pe toată lumea ei.

Știa că fardul i se întinsese pe față, că avea ochii umflați, dar ridică privirea spre el, temându-se de ce va vedea, conștientă însă că trebuia să vadă. Dar nu văzu nimic ironic în privirea lui, doar o tristețe cumplită care-i răzbătu și din glas.

– Orice ți-aș spune acum, Verna, ar fi o greșeală, șopti el. Apoi o sărută și plecă.

Verna rămase pe loc, cu lacrimile pe obraz, tremurând.

Atunci, acea goliciune de care se temuse se strânse în jurul ei ca un vâl, blocând orice altceva iar ea se întoarse și intră în casă fără să acorde atenție câinelui, uitând de tot și de toate. Umblă prin casă ca o somnambulă, închise luminile, se dezbracă și se aruncă pe pat.

Somnul nu veni ca o uitare pentru ea, ci ca o perdea strălucitoare care se lăsă peste conștiința ei ca un râu

întunecat în care nu ştia să înoate. Nu visă, nu se mişcă, zăcu acolo până când soarele îi luminează ferestrele.

Dar chipul pe care-l vedea în oglindă era al unei străine; se aştepta să vadă acolo ruşine pentru felul cum se comportase, dar nu văzu. Se aşteptă să vadă furie, dar nu văzu. Doar o ciudată şi istovitoare pustiire, şi goliciune.

Capitolul 6

Când ajunse la birou, Verna realizează că bărbatul se comportase așa cum trebuia și nu-i putea fi decât recunoscătoare pentru asta. Dar era uimită de propria-i reacție. Numai după ce reuși să mănânce și să bea cafea, reveni în lumea reală.

Se gândi la el pe drumul spre oraș, pe șoseaua ocolitoare pe care o luase, conștientă că avea nevoie de timp, de câteva clipe de gândire. Nu era supărată pe Con. Nu-i era rușine pentru felul cum procedase.

Fuseseră momentele în care se aflase cel mai aproape de un vis și știa că nu va regreta niciun moment. Simțise că fusese sărutată cu pasiune, că îi răspunsese în egală măsură.

Nu mai era acea Verna de ziua trecută.

Ceea ce numise obsesia ei, trecuse. Și mai știa că acum nu mai conta.

Faptul că era virgină nu mai era o problemă sau un subiect de îngrijorare, de jenă. Era ceva ce făcea parte din ea ca și părul roșcat– auriu, sau ca buzele încă umflate de pe urma sărutărilor lui Con.

La fel de natural ca dragostea pe care o simțea față de un bărbat care putea să nu i-o întoarcă niciodată, dar care n-o va considera nici lipsită de valoare. Într-un fel, Verna simțise că se maturizase foarte repede. Și cu toate că-l iubea pe Con cu disperare, el o făcuse să simtă ceva mai mult decât dragoste pentru el; Con se transformase într-un foarte drag prieten.

Realizând aceasta se calmase brusc, lucru observat de colegii ei mai tineri, care împrumutaseră parcă din calmul ei.

Când sună telefonul la unsprezece și jumătate și o voce puternică o întrebă:

– Când mergi la masă? Noua Verna se uită la ce-i rămăsese de făcut și spuse:

– Acum nu pot merge, dar îți pot pregăti ceva bun dacă vii la mine pe la șapte.

Suntem în urmă cu materialele pentru numărul de săptămâna asta.

– Vin alb sau roșu? îl auzi pe Con, iar ea știu că oricare din ele este la fel de bun.

– Ce preferi, îi răspunse, apoi adăugă; Con, îți mulțumesc pentru seara frumoasă pe care am petrecut-o împreună.

– A fost plăcerea mea. Ne vedem pe la șapte.

Verna lăsa jos receptorul, cu un oftat care pe Jennifer o făcu să zâmbească.

Pe la cinci a ieșit din birou, deși ar mai fi avut multe de făcut și a alcătuit mental un meniu care să-l atragă pe Con.

Nu s-a liniștit decât pe la șapte, când a văzut mașina lui oprită în fața casei. A intrat în panică, dar imediat ce i-a deschis ușa și l-a invitat înăuntru, panica a dispărut.

Con era îmbrăcat sport, în șort și cămașă cu mâneci scurte, iar în mână avea o sticlă de vin și un buchet de flori.

Verna luă florile și-l sărută pe obraz, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru, iar Sheba se întinse la picioarele lui, solicitându-i atenția.

Au mâncat cina pregătită de Verna, au băut vinul și au discutat despre subiecte comune. Verna a constatat cu uimire că aveau cunoștințe comune în jurnalism, deși Con ieșise din breaslă de mult timp.

Au discutat despre mâncare, vinuri, piese de teatru, apoi despre scris în general. Ea recunoscuse faptul că reușise să citească doar una din cărțile lui, care n-o impresionase în mod deosebit. Con petrecu câteva minute în fața bibliotecii, deși mare parte din cărți erau romane de dragoste.

Verna pregăti cafeaua și Con se așează într-un fotoliu ca s-o vadă mai bine.

– Mi-am imaginat că nu-ți vor plăcea cărțile mele, îi spuse el. Dar nu mai făcu alte comentarii, iar când i se adresă din nou, Verna observă că-și alegea cuvintele cu mare grijă. Dacă tot am vorbit atât, aș vrea să-ți împărtășesc un secret pe care sper că-l vei păstra. Observ că citești multe cărți scrise de ... Con... stances Bradley, îi puse, apoi izbucni în râs.

– Tu? O, nu pot să cred! Mă păcălești?

– Nu. Este micul meu secret, ai grijă, numai tu și editorul meu știi.

Verna mai privi o dată rândul de romane pe care le îndrăgise pentru tandrețea lor, pentru calitățile personajelor.

– Dar... de ce așa? îl întrebă.

– Este doar o schimbare față de romanele de sex, sadism și păcate, m-am plictisit de genul acela. Discutară în continuare și, doar întâmplător, când își ridică privirea spre ceasul de pe perete, Verna observă că era trecut de miezul nopții.

Con, care-i observase privirea, se ridică imediat și o sărută în treacăt înainte de a ieși.

– Noapte bună.

A fost o seară foarte plăcută.

– În acest caz, ești binevenit oricând, îl invită ea.

– Nu voi veni prea des, îl auzi, pentru că nu mă văd domesticit prea curând.

Mesajul era foarte clar, dar Verna nu comentă; doar când rămase singură și se privi în oglinda aflată deasupra chiuvetei de la bucătărie văzu acolo chipurile lor spălând împreună vasele. Realiză că nu se putea gândi la o eventuală căsătorie cu Con Bradley.

– O, Sheba, vom fi doar noi două împreună, îi spuse, aplecându-se s-o scarpine.

A doua zi, la birou, munci mult pentru că David lipsea, iar la sfârșitul săptămânii profită de ocazie să facă muncă domestică și se plimbă cu Sheba pe plajă.

Dar din întâmplare, luni la prânz, când trebuia să-l aștepte pe Con să-i aducă materialul pentru revistă, n-a putut fi acolo.

Tocmai Reg Williamson a provocat această situație, sunând-o imediat ce a intrat în birou luni dimineață.

– Te convoc la mine în birou, Verna, îi spuse foarte misterios. Când ajuns în biroul lui, îl văzu zâmbindu-i: relaxează-te, te-am convocat la o...prăjitură. O după-amiază și o seară vor fi un prilej bun să-ți exersezi condeiul.

– O după-amiază și o seară.... trebuie să lucrez peste program? se interesă ea.

– Nu, dar astăzi vei lua masa cu amica mea, doamna Lancing Thorpe, care organizează balul de Sf. Valentin.

Verna ar fi vrut să-i spună că această doamnă se ocupase de bal în ultimii treizeci de ani și că poate era de— ajuns, dar reuși să se abțină.

— Vei face parte din juriu, începu Reg, apoi se opri. După o pauză, îi întinse o foaie de hârtie pe care era scrisă o adresă. Doamna Lancing îți va explica totul.

Verna scutură din cap.

— Aș vrea să știu dinainte la ce trebuie să mă aștept, am văzut la ce scheme mă pot aștepta din partea ta!

— Dar nu este nicio schemă, Verna, răspunse Reg. Va fi un concurs înainte de bal, în asta te vei implica.

— Atunci, de ce ai aerul acesta vinovat? întrebă Verna.

— Nu par vinovat, sunt doar foarte ocupat, îi răspunse el. Te rog să te duci unde te-am rugat, Verna, ai mult de lucru înainte de întâlnirea cu doamna Lancing.

Verna părăsi biroul lui cam nedumerită, dar Jennifer îi oferî explicatia:

— Nu-mi spune că te-au atras în asta Verna, pentru că vei regreta, oricum. Melba Lancing nu-și poate organiza singură nici cina.

Balul de Sf. Valentin este un fiasco în fiecare an.

Doamna Lancing, soția primarului, nu era deloc bună organizatoare, dar în fiecare an reușea cumva să atragă persoane noi, care să facă treaba în locul ei. Dacă balul era un

succes, ea primea laudele, dacă nu, bieții voluntari își asumau răspunderea.

– Te poți înțelege cu ea, dacă-i treci cu vederea ciudățeniile, continuă Jennifer. I se cam aduc laude nemeritate, și și-a luat-o în cap. Dar este vina celorlalți, nu a ei. Cineva nou ca tine, ar putea s-o dea jos de pe pedestal, înainte ca ea să-și dea seama.

– O și văd alergând la Reg, dacă fac asta.

Nu mai trebuie să-ți spun că Reg se cam teme de ea. I-am citit asta pe chip.

– Poți s-o șantajezi cu câte ceva din munca ta, îi sugeră Jennifer, nu cred că nu există ceva.

– Nu va fi ușor, Jennifer, dar asta nu înseamnă că nu voi încerca.

Ultima rămășiță de curaj o părăsi când sună la ușa doamnei Lancing și fu întâmpinată de un majordom bătrân cu fața atât de ridată, cu chipul atât de fals, încât se temu ca la un zâmbet să nu-i cadă tencuiala de pe față.

Dar chipul lui o avertiză cumva la ce se putea aștepta de la doamna Lancing. Era într-adevăr scorpia descrisă de Jennifer. Înaltă și slabă, nicidecum frumoasă, arăta exact a ceea ce era: fiica unui fermier care ajunsese din întâmplare să aibă bani și putere și voia să fie sigură că nimeni nu va uita asta. Mica aristocrație a orașului, la ultimul său bastion.

Verna se gândi că acela care o adusese în societate pe această hâncă trebuie să fi fost orb, surd sau... doar disperat. Sau cine știe.... îndrăgostit?

Iar când doamna începu să vorbească, Verna știu că Reg avea dreptate să se teamă de ea, iar Jennifer o descrisese atât de veridic.

Căută cu disperare cuvintele potrivite ca s-o refuze, dar imediat realizează că n-avea nicio șansă când ușa se deschise, iar majordomul, după plecaciunea de rigoare, îl anunță pe nimeni altul decât pe Con Bradley. Inima ei începu să bată mai tare. Intră Con, îmbrăcat foarte elegant, într-un costum gri-deschis, și după ce o salută discret, i se adresează doamnei în exclusivitate. Sărută mâna doamnei, un obicei continental, care-i atrase imediat simpatia acesteia.

După câteva clipe au sosit băuturile, apoi doamna Lancing a început să-și expună planurile pentru ziua de Sf. Valentine.

Verna era atentă mai mult la Con decât la gazdă, sau la ce se vorbea, și nu fu surprinsă să observe că și el era la fel de nedumerit în privința implicării sale.

Când în cele din urmă majordomul solicită prezența doamnei în altă parte a casei și rămaseră singuri câteva minute, răsuflară amândoi ușurați.

— Cred că știi mai mult decât mine în privința asta, îi spuse Con. M-ai putea lămuri?

Verna îi spuse repede cum fusese chemată de Reg, apoi adăugă comentariul făcut de Jennifer.

– Corect. Cred că este momentul ca amicul nostru comun să primească o lecție. Lasă totul în seama mea, îi spuse el. Dacă Reg se supără, dă vina pe mine.

Doamna Lancing se întoarse înainte ca Verna să poată obiecta, și din acel moment nu mai interveni în discuție.

După câteva clipe li se servi masa, iar Verna observă cum sub privirile ei Con se schimbă într-un bărbat pe care nu-l recunoștea. Era numai zâmbete și laude față de doamnă, iar ea îi absorbea laudele ca un burete, transformându-se dintr-o veritabilă hârcă într-o elevă de liceu, într-o floare care se deschide sub razele soarelui. Verna nu-l mai văzuse în acțiune.

Era ca și cum ar fi urmărit un film vechi și abia se atinse de mâncare, pentru că nu-și lua ochii de la Con, care o ametea pe stăpâna casei. Aflase de la aceasta planurile pentru Sf. Valentine, ba chiar și biografia romanțată a doamnei.

La desert, doamna îi ciugulea din palmă, iar la cafea ar fi renunțat bucuroasă la bal doar ca să-i fie pe plac lui Con.

– Scumpă doamnă, spuse el luând mâna ridată a gazdei în palmele sale.

Trebuie să-l scuz pe bătrânul Reggie.

Verna abia reuși să nu pufnească în râs.

– Este evident că v-a indus în eroare, continuă Con, dar sunt sigur că a făcut-o cu oarecare intenție. Cred că a uitat că miss Grant are o enormă responsabilitate cu revista, iar eu sunt hăituit de editorii mei. Desigur, suntem mai mult decât încântați că ne-ați oferit ocazia de a fi doi dintre arbitri. Și sunt sigur că Reg va fi foarte încântat să ni se alăture. Trebuie să-i permiteți să vă ajute. Vă rog să insistați în acest sens.

Și astfel, Con îi vorbi minute în șir doamnei Lancing, ba chiar ajunseră la concluzia că doar Reg putea fi organizatorul acestui concurs. Dar cine să fie al treilea arbitru?

Madeleine Cunningham era unul din cele mai cunoscute top modele din țară; chiar și Verna, pe care n-o interesa moda prea mult, o cunoștea pe acea brunetă înaltă, al cărei nume era mereu legat de personalități din Melbourne sau Sydney.

S-o aibă pe aceasta la concursul din Bundaberg era cam greu, iar doamna Lancing știa asta.

– Trebuie să faceți totul ca Reg să se implice în aducerea ei. Trebuie să-l convingeți însă că eu și miss Grant suntem prea implicați în problemele noastre și că nu ne-am putea descurca la fel de bine ca el.

Con continuă s-o amețească pe gazdă, și înainte ca Verna să realizeze, se aflau deja afară, în fața mașinilor lor.

Con nu spuse nimic până nu ajunseră în dreptul mașinii ei și o ajută să urce.

– Nu spune nimic acum, sunt sigur că ne urmărește de la fereastră. Ne vedem în cinci minute, la birou.

Verna așteaptă de fapt zece minute până să audă bătaia în ușă care-i anunța sosirea și Con intră sărutându-i mâna, înainte ca ea să protesteze.

– Con, ești formidabil! N-am crezut că ești capabil să sucești mințile acestei... doamne! Biata doamnă "Cum o cheamă"...iar Reg... va fi atât de supărat!

– Așa-i trebuie, dacă a încercat să ne atragă într-o asemenea capcană, răspunse el. Să nu-ți pară rău pentru el, pentru că a făcut-o deliberat, așa că o merită.

Con scoase un plic în care se afla articolul pentru săptămâna următoare și-l puse pe biroul ei.

– Citește-l până îi dau un sărut lui Jennifer, care ne-a fost de mare ajutor; dacă nu era ea, acum am fi fost implicați până peste cap și n-am mai fi putut să dăm înapoi.

Și se duse spre Jennifer, pe care o sărută pe amândoi obraji; fata roși, iar Verna ridică din sprâncene, cu umor.

– Ei bine, și eu aveam de gând să-ți mulțumesc, dar consider că ți s-a acordat destulă atenție, așa că-mi rezerv mulțumirile pentru altă dată. Apoi se uită spre Con; eu nu primesc mulțumiri pentru că ți-am transmis informațiile?

– Cum să nu? Însă va trebui să mai aștepti până mâine seară.

Ceea ce am de gând, nu se poate aplica dacă există martori.

A fost rîndul Vernei să roșească atunci când Jennifer izbucni în rîs.

– Nu te gîndi la cine știe ce, domnișoară, spuse Con. Vom merge să vedem broaștele țestoase, asta este. Gîndurile mele cu șefa ta sunt platonice.

Jennifer așteptă ca el să iasă din birou pentru a se întoarce spre Verna:

– Platonice? Cu cine crede că vorbește? O femeie ar trebui să fie de piatră ca să aibă cu asemenea bărbat, o relație pl tonică.

Verna confirmă, dar cu inima strînsă după afirmația lui Con. Pentru ea, mesajul lui era foarte clar: nu te implica, n-o voi face nici eu!

Capitolul 7

— Tu rămâi aici și fii cuminte, Sheba, îi spuse Con câinelui care se agita și Verna se întrebă cum putea avea acest bărbat atâta influență asupra câinelui. Sheba se liniștă imediat, nu însă fără a mai scheuna o dată când Con și Verna îi închiseră poarta.

— N-o putem lua cu noi seara asta, îi explică el.

Dacă am lua-o, cei care îngrijesc coloniile de broaște țestoase ne-ar lua scalpurile, pentru că este sezonul împerecherilor. Nici în mașină n-o puteam lăsa; mi-ar fi ros scaunele.

Restaurantul ales de el era Bargara Dine Inn, aflat pe plajă.

— Decorul nu este prea grozav, dar mâncarea este foarte bună, îi spuse el după ce se opri să cumpere vin.

Curând, li se aduse mâncarea; pentru Con era o farfurie imensă cu escalop de vițel.

– Țsta este un adevărat meniu pentru un bărbat, îi spuse după ce mănă și un desert la fel de mare. Acum sunt gata pentru o plimbare pe plajă.

Au mers în tăcere spre Mon Repos și numai când ajunseră pe plajă începu să-i explice semnificația acestei crescătorii de broaște țestoase.

– Numai în ultimii ani locul acesta a început să capete importanță. Este singura plajă din Australia unde broaștele țestoase vin să-și depună ouăle și este singura accesibilă oamenilor. Într-un fel nu este bine, pentru că protejarea bietelor țestoase nu este organizată. Este posibil să nu le vedem deloc, mai adăugă el, dar cred că avem noroc și vom vedea vreuna depunându-și ouăle.

Con o luă de mână când Verna se împiedică în nisip.

Îi vorbi despre cercetătorul Col Limpus, care făcuse cunoscut numele acestui loc în toată lumea.

– Nu avem voie să folosim lanternele, după cum ți-am mai spus. Prea multă lumină le dezorientează pe broaște, au descoperit oamenii de știință.

La un moment dat, au fost opriți de un cercetător care-i chestionă dacă au fost informați de regulile pe care trebuie să le respecte când se află pe teritoriul broaștelor țestoase. După

ce se convinsese că aveau cunoștințele elementare, Con și Verna au fost lăsați să cutreiere zonele în care broaștele își depuneau ouăle. Con o luă din nou de mână și-i oferii alte explicații despre aceste fapte care-și depuneau ouăle aici, la Mon Repos, din noiembrie până în mai, în fiecare an.

– Majoritatea broaștelor cântăresc mai mult cu două sau trei kilograme, în perioada asta. Pe frunte le apare un semn verde; fiecare depune în jur de o sută douăzeci de ouă de mărimea unei mingi de ping-pong. Oricum, să nu uităm că broasca țestoasă nu depune ouă în fiecare an.

Verna era fascinată de informațiile primite. Îl asculta plimbându-se mână în mână cu el pe plajă. Nici nu se mai uita după semnele lăsate de broaște, ci era atentă doar la el și la spusele lui.

Brusc, Con se opri:

– Se pare că suntem norocoși. Să nu scoți o vorbă, ca să n-o deranjăm.

Mergând încet, văzură în față o broască uriașă. Se opriră brusc, observând cum își săpa groapa în care urma să depună ouăle. O urmărire cel puțin o jumătate de oră cum săpa groapa cu picioarele din spate.

– Va începe curând să-și depună ouăle, auzi Verna vocea cercetătorului cu care discutaseră. Vă rog să nu vă apropiați de ea și să nu faceți zgomot, mai ales.

Verna observă că pe figura acelei creaturi se scurgea ceva asemănător lacrimilor.

– Este dureros? Plânge?

– Nu, elimină sarea în exces datorată apei de mare băute.

Urmărită fascinați cum broasca își depune ouăle, apoi le acoperă cu nisip, după care se întoarce și pornește spre mare.

– Incredibil! exclamă Verna. Con, îți mulțumesc că m-ai adus aici!

– Mă bucur că-ți place. Dar să mai stăm. Dacă mai mergem puțin, poate vom avea noroc să vedem cum își clocesc ouăle.

Verna nu știa ce gândește Con, dar numai faptul că se afla cu el și că-l putea atinge era un mare motiv de bucurie. Ar fi mers așa fără încetare, pentru totdeauna, mână în mână, dar din păcate ajunseră la limita zonei destinate broaștelor țestoase. În tăcere, se întoarseră tot pe mal, unde refluxul le spălase urmele pașilor.

Stelele străluceau pe cer alături de lună și Verna își dori ca el s-o ia în brațe, s-o sărute. Dar el n-o făcu. Când se opri în cele din urmă, a fost pentru că apăruseră iar broaștele, grăbindu-se spre mare.

Prindeau din urmă reptilele care-și urmau instinctele. Multe dintre acestea cădeau pradă peștilor carnivori.

Con se aplecă să ridice o broscuță, pentru ca ea s-o vadă de aproape.

Verna întinse mâna să mângâie carapacea vărgată, dar simți remușcări și Con o lăsă în nisip, de unde o luase.

– Du-te, micuț, o îndemnă Con. Nu uita însă că va trebui să te întorci aici să-ți depui ouăle cândva.

Apoi o luă din nou de mână și se depărtară.

Dar când ajunseră la capătul plajei, el nu se mai grăbi, se așeză pe un trunchi de copac și-și aprinse o țigară.

Verna se așeză lângă el, dar refuză țigara oferită de el. Se simțea liniștită și relaxată, și oftă adânc.

– Dacă o ții tot într-un oftat, îi spuse el, mai bine mergem chiar acum acasă.

– De ce n-aș avea un moment de nostalgie? Și dacă nu-ți plac reacțiile mele de ce m-ai adus aici?

– Bine, Verna, nu vreau să discutăm în contradictoriu. Dar când văd că ai acest aer matern, mă întreb de ce nu-ți cauți un soț, în loc să-ți pierzi vremea cu mine.

– Este un mod cam prostesc de a vedea lucrurile, explodează Verna. Și cam grosolan, trebuie să adaug, pentru că tu m-ai invitat. M-am bucurat din plin de seara aceasta până ai deschis subiectul acesta, la care aș vrea să renunți. Mi-ai spus foarte clar că nu vrei să te căsătorești, sau să te implici într-o relație serioasă. Foarte bine, am înțeles mesajul. Dacă ții așa de mult la libertatea ta, te rog să mă conduci acasă, apoi du-te să te bucuri de libertate!

Verna se ridică și porni spre parcare, neștiind dacă el o urma; dar, de fapt, nu-i mai păsa.

Îi era destul de greu să fie îndrăgostită fără speranță, fără ca el să-i mai poată reproșa că își pierde vremea.

Dar reuși să-și stăvilească lacrimile și jură că sentimentele ei pentru Con Bradley erau ceva de care el nu va afla niciodată.

– Regret că am fost dur cu tine, auzi vocea lui când ajunse la mașină. Am cam multe probleme în ultimul timp, asta este.

Verna nu-i răspunse, dar după ce o ajută să se urce și ocupă locul din fața volanului, Con vorbi din nou.

– Ți-a spus ceva Reg referitor la felul în care l-am implicat în balul doamnei cum o cheamă?

– Nu, răspunse Verna, nevrând să ascundă că era încă supărată. Dar m-a privit cam ciudat, în treacăt; nu cred că este prea fericit. Au discutat diverse aspecte ale balului care urma să aibă loc în două săptămâni, apoi continuă drumul în tăcere, iar Verna se gândi ce va purta în seara respectivă.

Numai când Con opri în fața casei ei, Verna vorbi despre un aspect neobișnuit.

– Care este legătura dintre domnul Williamson și acel model pe care nu-l văd venind la Bundaberg?

– Va veni cu siguranță, nu-ți face probleme, răspunse Con foarte calm.

Vine pe zece februarie și sper că va rămâne cu mine până pe paisprezece.

– O! exclamă Verna, realizând ce naivă fusese. Coborî după ce-i mulțumi lui Con pentru acea seară și porni, deși îi tremurau picioarele.

Numai după ce Con plecă, realizează ce naivă fusese să creadă că spusese într-o doară că o va aduce pe Madeline Cunningham în juriu la bal. Și mai naivă fusese să creadă că o astfel de femeie venea pentru bal și nu pentru el.

Încercă să și-o imagineze alături de Con, înaltă, frumoasă, elegantă, plină de farmec.

Dar ce josnicie din partea lui s-o folosească pe ea doar până când sosea o parteneră mai potrivită! se gândi Verna, furioasă. Apoi, furia i se mai risipi când realizează că nu se folosise de ea, pentru că o avertizase că nu poate fi nimic serios între ei.

Cu toate acestea, se simțea nedreptățită și nefericită. Asta era de-ajuns ca să-i alunge somnul și să se ducă a doua zi cu ochii umflați la birou.

Era furioasă pe ea însăși, dar și pe Con. De aceea, când Con o invită la plimbare în weekend îl refuză, fără nicio strângere de inimă.

– De ce nu vrei să vii? O să-ți facă bine o scurtă ieșire din oraș.

– Îmi pare rău, dar voi fi ocupată, răspunse Verna, supărată și indignată atât pe el, cât și pe propria-i slăbiciune față de el.

Își dorea din toată inima să iasă cu el, deși jurase să găsească pe altcineva să-și umple timpul până va sosi cea fantastică femeie, Madeleine.

– Observ că ești supărată pe mine, spuse Con. Ce-am mai făcut, ca să mă treci pe lista neagră?

– Nimic, replică Verna. Și nu ești pe lista neagră.

– O, după tonul cu care o spui, cred că este ceva mai serios ca de obicei. Dar nu-ți face probleme, o plimbare liniștită pe un drum de țară te va restabili imediat. Va trebui să te trezești foarte devreme; ce zici de ora șapte?

– Nu ascultă ce-ți spun? sări Verna nervoasă, sunt ocupată, Con, nu merg cu tine.

– Ți-ai făcut alte planuri?

Verna se trezi luată pe nepregătite de întrebarea lui; era într-o postură dificilă, mai ales că nu plănuiise nimic.

– Nu te privește ce-am plănuit, îi spuse cu demnitate. Singura problemă este că nu pot să merg cu tine sâmbătă. Iar acum, dacă nu mai ai nimic important de spus, te-aș ruga să mă lași să lucrez.

– O, dar văd că ești cam arțăgoasă! exclamă Con. Și nu înțeleg din ce motiv. Sper să-ți treacă până sâmbătă.

Ne vedem atunci, la revedere.

Cu acestea, Con plecă lăsând-o confuză, nervoasă, cu receptorul în mână deși nu avea niciun telefon de dat.

Furia, în loc să-i scadă crescă, și vineri seara merse la culcare tot fără să știe ce va face a doua zi, știind doar că va face orice numai să nu mai rămână singură cu Con Bradley. În cele din urmă reuși să adoarmă după ce fixă ceasul să sune la ora șase.

La șase și jumătate era trează, făcuse duș, se îmbrăcase și aștepta să se fiarbă apa pentru cafea, când o bătaie în ușă o făcu să tresară speriată. Înainte să se ridice se deschise ușa și Con intra, zâmbindu-i.

– Cafea! Exact ce-mi trebuia! exclamă el așezându-se pe un scaun lângă ea.

– Ce cauți aici? îl întreabă Verna, evident uimită.

– Aștept să-mi torni cafeaua, sau trebuie s-o torn singur? Sprijinindu-se de spătarul scaunului Con părea a nu sesiza că nu este binevenit. Verna se ridică îndreptându-se spre aragaz, apoi, uimită peste măsură, se trezi că mai scoate o ceașcă.

Ce fac? se miră.

De ce cedez în fața acestui individ egoist care abia așteaptă să mă ridic să-i torn cafeaua!

Se întoarse și-l privi lung, nu fără a observa cât de atrăgător arăta îmbrăcat sport.

– Cel mai bine ar fi să pleci; ți-am spus doar că voi fi ocupată astăzi și chiar sunt! Nu merg nicăieri cu tine, așa că te rog să pleci.

– Fără să-mi fi oferit o ceașcă de cafea? Nu te comporti ca o bună vecină, trebuie să știi.

– La naiba! Bea cafeaua și șterge-o! Cu toate astea, nu mă pot abține să-ți spun că ai pretenții cam mari.

Con nu mai zise nimic și-i mulțumi pentru cafea pe care o bău încet, fără a-și lua ochii de la ea.

Verna se străduia să rămână calmă, deși privirea lui insistentă o irita, uitându-se pe fereastră și așteptând ca el să termine cafeaua și să plece.

– Ce planuri atât de importante ai pentru astăzi? o întreabă el brusc.

– Parcă ți-am mai spus că este ceva care nu te privește, îi răspunse artăgoasă.

– Cum te-aș putea face să renunți la planurile tale, dacă nu-mi spui ce intenționezi?

– Foarte bine, începu Verna, tocmai mă pregăteam să...

– Să mă minți, asta faci, o întrerupse el. Știi foarte bine că n-ai niciun plan. Nu înțeleg de ce continui să mă minți, Verna.

– Nu te mint cu nimic. Mă duc la birou. Dave a lipsit câteva zile și trebuie să fac și partea lui.

El izbucni în râs.

– Verna, nu știi deloc să minți! Parcă asta este singura scuză pe care o poți inventa!

Con se ridică și-și mai turnă cafea, în timp ce Verna răsuflă ușurată, imaginându-și că după ce o va bea va pleca, în sfârșit.

– Uite ce este, Verna, dacă nu dorești să mergi cu mine, de ce nu spui simplu că nu vrei, fără să inventezi scuze puerile? Nu sunt școlar, doar n-o să încep să plâng din cauza asta.

– Foarte bine, n-am chef să merg astăzi cu tine. Nu vreau să merg nici mâine cu tine. Nu mai vreau să vii aici. Nu vreau să dai buzna aici așteptând să fii hrănit și să-ți bei cafeaua. Nu vreau decât să pleci de aici. Ai înțeles, domnule Bradley? Vreau să dispari! Verna era aproape să izbucnească în lacrimi; acum ești satisfăcut cu explicația?

Con continua s-o ignore. Se rezemase mai comod și o privea amuzat pe sub genele sale lungi.

– De ce te-ai supărat pe mine? Să nu-mi spui că nu mă privește! Erăi cu totul altfel ultima oară când ne-am văzut; nu erăi prea drăgăstoasă, dar nu-mi erăi ostilă. Ce naiba s-a întâmplat de atunci?

– Poate nu-mi place să fiu de prisos, murmură ea, realizând abia apoi că vorbește prea tare.

– De prisos? În ce, mă rog? Con părea confuz. Ce vrei să spui, Verna?

Verna era șocată de propria-i indiscreție și nu voia să se repete, mai ales să-și explice sentimentele pe care le nutrea. Era destul de rău, știa că era de-ajuns s-o privească, pentru ca pulsul ei s-o ia razna. Scutură din cap, incapabilă să vorbească.

Con continua s-o privească. Deodată, izbucni:

– Ești geloasă, Verna! Apoi izbucni în râs și chipul i se luminează.

Verna roși, spunându-i indignată:

– Nu sunt geloasă! Nu fi ridicol!

– Pe naiba nu ești! Ești cât se poate de geloasă, Verna. Apoi vocea lui reveni la normal când se ridică să-i toarne o cafea. Bine, uite, te cred.

– Adevărat? Îți mulțumesc foarte mult, Con. Acum, vrei să pleci?

– Imediat ce-mi spui că ești gata de plecare.

– Parcă ți-am mai spus că mă duc la birou astăzi.

Con o ignoră.

– Iar eu ți-am spus că te cred că nu ești geloasă. Dar nu mai susține că vrei să muncești și sâmbăta, ești ridicolă. De ce nu vii cu mine în această plimbare?

– Nu merg nicăieri cu tine și nu sunt geloasă! aproape strigă Verna.

– Atunci, dovedește-o! Vino cu mine!

Con se așeză mai comod în scaun, cu același zâmbet în colțul gurii. Cel puțin acum nu mai încerca să-l ascundă.

– Nu este cazul să-ți dovedesc nimic, zise ea. Iar acum, te rog, acceptă această explicație și pleacă!

– Ești geloasă, Verna...

– Nu sunt! De câte ori să-ți repet?

– Bine! Să plecăm înainte de a ne irosi timpul aiurea, Sheba ne așteaptă!

Con își vedea mașina parcată din locul în care se afla. Verna se apropie și văzu și ea cum Sheba se tolănise pe bancheta din spate.

Verna se năpusti afară, și traversă aproape în fugă curtea și se repezi spre bietul animal:

– Sheba, potaie obraznică, ieși imediat din mașină, înainte s-o încasezi!

Con venea în urma ei.

– Sheba... stai acolo! îi strigă el.

Sheba se ridicase și privea prin luneta mașinii cu limba scoasă de căldură.

Verna bătu din picior nervoasă, întorcându-se spre Con:

– Cum îndrăznești?

Cum îndrăznești să-mi disciplinezi astfel câinele? Cine te crezi?

Con ridică în umeri.

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta, să disciplineze animalul. Era de fapt o surpriză, dar ești o persoană dificilă și suspicioasă, căreia nu-i poți face surprize. Nu știu de ce n-ai vrut să mergem în această mică plimbare, nu te înțeleg.

– Vrei să spui că ai instruit-o pe Sheba în acest scop? întrebă Verna, cu ochii scoși din orbite de uimire. Ce-ai făcut... dar știu că ai tupeu!

– Nu doar tupeu, ci și răbdare, răspunse el. Și am mai multă minte decât câinele, ceea ce este esențial. Iar acum, te rog să-ți iei poșeta ca să plecăm. Când o să ne oprim undeva la prânz, o să-ți arăt ce câine deștept ai.

– Parcă ți-am mai spus...

– Iar eu am început să mă satur de figurile tale; nu-mi place ca femeile să-mi strice planurile. Du-te și ia-ți poșeta, mergi cu mine, indiferent dacă vrei sau nu. Sau vrei să te forțez?

– Cred că nu vei îndrăzni!

– Eu n-aș fi așa de sigur! Te iau cu mine, fetițo, chiar dacă trebuie să te leg de scaun.

O pun pe Sheba pe locul din față, iar pe tine pe bancheta din spate legată fedeleș. Sheba știe să se poarte, de acum te depășește.

Verna încercă să-și elibereze mâna de care Con o ținea foarte strâns; el se întorsese spre casă, trăgând-o după el.

– Sheba! Ajutor! strigă ea, urmărind nu fără satisfacție cum animalul sare de pe bancheta din spate a mașinii. Dar bucuria i-a fost scurtă.

Sheba a considerat că stăpâna o invită la joacă și a început să alerge în jurul lor, lătrând fericită.

Con, care se distra de minune, deschise ușa casei, lăsând-o pe Verna să intre.

– Repede! În cinci minute vii cu poșeta, costumul de baie și prosopul! O să mâncăm pe drum.

Era evident că trebuia să meargă, indiferent dacă voia sau nu, dar voia să întârzie primul semn de acceptare.

– Vreau să mă schimb dacă mergem să mâncăm undeva, îi spuse furioasă, luând-o spre dormitor.

– Să nu stai prea mult, dacă nu vrei să vin să te scot din dormitor! o preveni Con.

– N-ai îndrăzni! șuieră ea printre dinți.

Îi trebuiră cinci minute să se dezbrace, să îmbrace costumul de baie un top colorat și un șort. Dar după ce termină toate acestea, se așează pe pat doar ca să întârzie.

– La naiba, Verna, grăbește-te! auzi într-un târziu.

– Sunt gata într-un minut, strigă ea, dar în clipa aceea îi veni o idee grozavă. Te învăț eu minte, câine trădător, rosti printre dinți văzând pe fereastră spatele mașinii lui Con, unde Sheba se și instalase.

Își luă poșeta și coborî pe fereastră în verandă în liniște, apoi pe iarbă. Urcă pe locul șoferului. Con își uitase cheile în contact.

Tocmai întindea mâna spre ele când Con apărură în verandă, dar Verna, mai rapidă, răsuflă cheia în contact. Își făcuse planuri că-l va lăsa în urmă pe Con, că-l va face să alerge după mașină.

– Sheba! Fii atentă!

Verna auzi un mârâit din spatele mașinii, iar câinele se ridică. Văzându-și câinele care mârâia la ea și-și arăta colții, Verna a fost atât de uluită încât i-a alunecat piciorul de pe ambreiaj, iar mașina a țâșnit înainte apoi s-a oprit brusc.

Con o ajunsese din urmă, deschise portiera și Verna, intrată brusc în panică, vru să treacă pe locul pasagerului, pentru ca apoi să coboare. Dar Con o prinse de încheietura mâinii, rosti o comandă câinelui ca să-l facă să stea liniștit, apoi se întoarse spre ea cu o privire rece.

S-au privit un moment destul de lung, Verna cu buzele tremurând, Con cu același zâmbet în colțul gurii.

Lacrimile au izbucnit înainte ca ea să conștientizeze ce se întâmpla și începu să clipească des, dar lacrimile îi curseră pe obraz.

Con îi eliberă mâna, apoi o trase la pieptul său, în timp ce ea dădu glas frustrării și temerilor.

Când în cele din urmă încetă, umărul lui Con era ud de lacrimile ei, iar ochii ei erau roșii și umflați.

Începu să se lupte să se elibereze, dar Con o luă încet după umeri, îndepărtând-o de el pentru a o putea privi.

– Te-ai speriat, nu? Îmi pare rău, draga mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Oricum, Sheba nu te-ar fi mușcat; cred că era mai confuză ca tine.

În cele din urmă, Verna se calmă.

– Spune-mi, draga mea, chiar ai altceva de făcut astăzi? o întrebă el cu multă seriozitate.

Verna scutură din cap.

– Foarte bine, spuse Con. Vei merge cu mine la plimbare, o vom lăsa pe Sheba să alerge și vei vedea cum se educă un câine. Dar numai dacă dorești, nu te forțez.

– Va trebui să încui casa mai întâi, spuse ea.

– Stai aici și ocupă-te de câinele tău, o să încui eu.

După două minute, Con revenea pe locul șoferului și plecau.

Verna nu spuse nimic în prima parte a drumului, neștiind dacă el mai era supărat. Dar odată ce ieșiră de pe străzile aglomerate ale Bundabergului și ajunseră pe autostradă, începu să-i placă ideea unei mici escapade.

Con o luă pe o rută ocolitoare, unde era mai multă verdeată.

Au mers pe drumul spre Childers, când la un moment dat el coti pe un drum cu pietriș, spre Morganville și de acolo spre Goodnight Scrub.

Con conducea foarte atent, explicându-i în răstimpuri locurile pe care le traversau.

S-au oprit la Mingo Crossing, unde au făcut o baie, pentru că apa era limpede. Sheba a înotat alături de ei, zgâriind-o, fără intenție desigur.

– Va trebui să fii mai fermă cu acest câine, ca să nu-ți mai facă probleme. Iar acum, să ne uscăm și o să-ți arăt cum se dresează un animal ca ăsta.

Verna s-a întins pe nisip, urmărind uimită comenzile pe care Con i le adresa Shebei; șezi, ridică-te, la pământ și păzea!

– Ar fi bine să folosești asta, spuse el întinzându-i o cravașă.

– Ce-ai învățat-o să facă, în afară de pază? îl întrebă Verna.

– Nu vreau s-o învăț lucruri periculoase, îi spuse el. Sheba este un câine de talie mare și nu vreau să sperie lumea. Va fi un câine de pază, dar nu unul agresiv. Cât despre incidentul de dimineață, știi bine că nu mi-am dorit să te rănesc.

Verna nu-și putea lua ochii de la chipul lui bronzat, puternic. Con îi luă mâna în palmele sale mari.

– Știi că n-am avut intenția să te rănesc, nu, Verna?

– Atunci de ce mă brutalizezi?

– Verna, de ce susții că aș fi avut intenția asta? Dar voi ține seamă de dorința ta, deși am crezut că ai depășit faza de virgină jignită.

Probabil Con realizează ce spusese doar după ce rostise cuvintele, dar înainte să apuce să-și ceară scuze, ea plecă.

Și culmea! Con o lăsa să plece!

Con strigă câinele, dar niciunul din ei nu se apropie până când ea decise că nu mai voia să stea și se duse la mașină.

Socotind după timpul care trecuse, mânia ar fi trebuit să se risipească, dar nu era așa. De fapt, era furioasă pe sine.

Când el se aplecă să scoată centura de sub scaun, Verna îi puse o mână pe umăr.

– Îmi cer scuze că am fost așa de arțăgoasă.

– Și mie îmi pare rău că m-am comportat ca un puștan imatur. Dacă aș fi știut...

– Atunci, să uităm totul. Eu am făcut-o deja.

Verna vru să-l sărute pe obraz dar tocmai atunci capul mare al Shebei se ivi între ei de pe locul din spate.

– O, Sheba, te-am iertat și pe tine.

– Iar acum liniștiți-vă, trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la muntele Perry și să mâncăm, altfel voi muri de foame.

Când ajunseră în cele din urmă și-și ocupară locul la masă, Con începu să-i vorbească despre fostul oraș minier aflat aici.

– Îți poți imagina că aici a fost un oraș cu zece mii de suflete?

– De unde știi? Dar este vreun loc pe care nu l-ai vizitat până acum?

– Ei află, Verna, că aici este prima oară când vin, răspunse el râzând. Dar am citit toate ghidurile turistice, ca să fiu sigur că nu pierd nimic.

– Și după ce le-ai citit, ai cutreierat locurile ca să te convingi că au avut dreptate.

– Într-un fel. Nu poți ști când ai nevoie de vreunul din aceste locuri pentru vreo carte. Dar dacă tu consideri că este ceva ciudat...aș vrea să cunoști oameni care scriu astfel de broșuri.

– Dar ai putea oricând să găsești de lucru ca instructor de câini, răspunse Verna.

Pe Sheba cum ai reușit s-o educi?

– Foarte ușor. Tu lipsești toată ziua de acasă, așa că am profitat de dimineața și și-a petrecut zilele cu mine. Am vrut să te uimesc.

Verna începu să râdă, imaginându-și-l pe Con strecurându-se în curtea ei ca s-o instruiască pe Sheba.

– Este cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit, de ce ai făcut asta? Con ridică din umeri.

– Este la vârsta la care poate fi dresată.

Și dacă o să cutreieri plajele noaptea sau să locuiești singură în continuare, m-am gândit că ar fi bine să ai protecție.

– Împotriva oricui, în afară de tine, sublinie Verna, iar el începu să râdă.

– Dar n-ai nevoie de protecție împotriva mea, zise el în final. Și apoi, ai întotdeauna la îndemână acel cuțit pe care l-ai îndreptat împotriva mea.

– Nu sunt sigură că nu voi avea nevoie de protecție împotriva ta, răspunse Verna.

Restul zilei trecu într-un mod plăcut. Au luat-o spre nord, spre Fred Haigh Reservoir, apoi spre cascada Yandaran, înainte de a se întoarce spre Bundaberg.

S-au oprit la o cafenea Avondale să-și bea ceaiul, iar Con a făcut-o de multe ori pe Verna să râdă, descriindu-i ce va scrie despre ea în numărul viitor al ziarului.

– Dumnezeu, dacă aș fi așa cum spui, nu m-ar mai lăsa să lucrez, începu ea să râdă.

Când ajunseră acasă, Verna se simțea obosită după o zi așa de lungă, dar nu se plânse, deoarece probabil și el era la fel de obosit.

Capitolul 8

Ziua următoare n-a mai fost așa de plăcută. Verna s-a trezit cu gâtul roșu, cu febră. Și-a pregătit ceva de mâncare, dar n-a putut înghiți nimic. A trimis-o pe Sheba în curte și s-a întors în pat, pentru că nasul începuse să-i curgă fără oprire. A dormit vreo oră, apoi a decis să-l sune pe Reg Williamson, să-l prevină că ar putea lipsi de la slujbă.

— Cred că este la Con Bradley, spuse soția lui Reg. Vrei să-i lași vreun mesaj?

— Nu, mulțumesc, o să-l caut la Con. Dar dacă nu-l găsesc acolo... Verna îi spuse doamnei Williamson tot ce trebuia și sună imediat la Con. El nu păru surprins când Verna îl ceru pe Reg și nici după aceea nu ceru să discute cu ea, după ce află de la Reg că este bolnavă.

Putea să întrebe măcar cum mă simt, își spusese înainte de a adormi din nou.

După o oră, se trezi gemând. Visase că era singură pe o plajă părăsită și era întuneric. Dar nu într-atât de întuneric încâ să nu vadă silueta unui câine imens, negru, care o amenința. De fiecare dată când câinele urla, Verna auzea și vocea unui bărbat care striga la el cu o voce ca un tunet. Vocea îndemna câinele să dispară, dar colții acestuia erau tot mai aproape, iar ea nu se putea mișca suficient de repede. Se ferea din fața animalului, timp în care niște brațe de fier o prinseseră de umeri. Câinele venea tot mai aproape. Verna tipă, îngrozită.

– La naiba, Sheba, nu-i fac rău!

Auzi o voce și se simți prinse de niște brațe puternice.

– Gata, iubito. O să fie bine. A fost doar un vis. Apoi vocea căpătă brusc accente desperate. La naiba animal prost, nu-i fac niciun rău! Lasă-mi piciorul! O, la naiba!

Vocea aceea puternică o aduse pe Verna la realitate; încercă să deschidă ochii, flutură din genele lungi și se trezi privindu-l în ochi pe Con, care răsuflă ușurat văzând că se trezește.

– Este în ordine, iubito.

Ai visat, asta a fost, murmură Con. Vrei să potolești animalul ăsta ignorant?

O ajută pe Verna să se ridice, să stea pe marginea patului, iar ea deschise ochii mari, nevenindu-i să creadă că Sheba trăgea serios de pantalonul lui Con.

– Sheba, oprește-te! strigă Verna; câinele îi dădu drumul lui Con și sări să-și sărute stăpâna. Stai jos, câine prost!

Con o ajută să se întindă în pat, îi aranjă pernele, apoi se uită la semnele roșii de dinți de pe piciorul său.

– Bănuiesc că nu mai pot lucra ca antrenor de câini după experiența asta, spuse el. De ce abia acum s-a hotărât să mă muște?

– O, Con, sincer îmi pare rău. Și-a înfipt dinții adânc?

– Nu chiar, dar oricum mi-a știrbit demnitatea. Nu pot spune că nu m-a speriat. Puse mâna pe fruntea Vernei. Arzi, conchise el. Poți să controlezi bestia asta ca să mă duc după doctor?

– Nu am nevoie de doctor, spuse ea. Este o răceală puternică, atât. Dacă aș putea să mai dorm, mâine aș fi pe picioare.

– Măcar ține-o cât să-ți aduc un capot , spuse el. Nu te las singură în starea asta; te iau acasă la mine, unde te pot supraveghea cum trebuie.

– Dar eu...

– Dar tu... nimic! Nu accept nicio scuză. Aș rămâne aici cu tine, dar te-aș discredita în ochii vecinilor, iar Sheba cine știe

ce-ar crede. Cel puțin în casa mea știe că sunt șeful, așa că voi putea să te îngrijesc fără s-o car cu dinții înfiți în piciorul meu.

Con o ridicase deja din pat când ea realizează că era goală; de aceea, prima ei reacție a fost să se ascundă la loc sub pătură.

Con pufni revoltat, iar Sheba mârâi, alarmată.

– Pentru Dumnezeu, Verna, am mai văzut femei goale, dar dacă asta te va liniști, o să închid ochii. O sprijini cu o mână, ajutând-o să se îmbrace. Gata? Te simți mai bine acum?

Când ea murmură că se simțea mai bine, scutură trist din cap.

– Atâta modestie nu ți se potrivește, iubito, dar nu este timp de discuții acum. Spune-mi unde ții lucrurile de care ai nevoie și până o să clipești te vei trezi într-un pat curat și comod.

După douăzeci de minute, Verna luase aspirină și abia își amintea cum Con o dusesse în brațe până la mașina sa, strigând furios la Sheba. Când ajunseră acasă la el, Sheba deveni brusc mai cuminte, fără a mai îndrăzni să-l atace.

Verna dormi mult, dar nu mai avu coșmaruri; își aminti însă zgomotul permanent al mașinii de scris, apoi atingerea unor mâini puternice care îi ștergeau fruntea cu un burete ud.

A doua zi dimineată, febra cedase.

Verna a dat la o parte pătura și cearșaful și brusc a roșit, realizând că era din nou goală.

Dar înainte de a se putea acoperi la loc, ușa dormitorului se deschise brusc și Con apărură arătând oarecum ridicol cu șorț, ducând o tavă în mâini.

Verna zâmbi.

– Micul dejun, miss, îi spuse cu o plecăciune exagerată. Doar ceai și ouă fierte, dar dacă dorești altceva, voi încerca să mă descurc mai bine la prânz.

Verna reuși să mănânce ce-i adusese, apoi adormi din nou.

– Poate va fi o lecție pentru bătrânul Reg, care va trebui să-ți țină locul. Numai așa va aprecia tot ce faci pentru ziarul lui. Poate atunci nu va mai oferi în locul tău servicii peste tot. Așa că uită de muncă, draga mea. Dormi și lasă totul în seama mea. Dacă Reg nu se poate descurca, mă duc eu și rezolv tot ce trebuie.

Când se trezi din nou se simțea încă slăbită, dar starea ei se îmbunătățea. Se uită la ceas și văzu că era ora cinci. Capotul ei se afla pe ușa de la baie și după ce reuși să se îmbrace, descoperi că baia era destul de modernă.

– Dacă faci duș, să fie unul foarte scurt și fără să te speli pe cap, auzi vocea lui Con. Faptul că-i ghicise intențiile o făcu să se întoarcă brusc și să aibă ametele. Se împiedică și ar fi căzut dacă brațul lui puternic n-ar fi prins-o la timp.

– Dacă mă gândesc mai bine nu faci niciun duș, zise el scuturând din cap. Dar dacă promiți că vei sta bine învelită în capot, te las să vii la bucatărie să mănânci ceva. Nu cred că ai mai putea dormi din nou fără să mănânci.

Con o ajută să coboare scara acelei case minunate, de la primul etaj unde se aflau dormitoarele.

Când ajunse pe la mijlocul scării, Verna nu putu să nu exclame uluită de frumusețea casei: văzuse un balcon imens, care dădea într-o cameră de zi mobilată elegant cu mobilier masiv și lămpi rustice. În cameră se aflau rafturi cu cărți de jos până sus.

Încăperea în care intrară avea mobilier din răchită în albastru și verde-deschis, dar tot biblioteca era punctul principal, iar de aici se ajungea la bucatărie.

– E superb! exclamă ea. Nu-mi imaginez cum poate acel proprietar s-o închirieze.

– Nu arăta așa de bine când am închiriat-o, admise Con. Dar acum, fiind proprietarul casei, pot rezolva toate celelalte probleme în stilul care-mi place.

– Adică tu ai făcut bibliotecile? întrebă ea uimită.

– Ei, Verna, a venit momentul să descoperi că nu sunt doar un om superficial, după cum ai crezut probabil. M-am descurcat destul de bine și la munca de jos, la tâmplărie, de fapt.

– O, scuze, n-am vrut să sune ca și cum n-aș fi crezut că ai putea s-o faci. Numai că arătau atât de grozav, încât... tu l-ai făcut?

– Da. Verna, nu știu cum să fac să te îmbolnăvești mai des... sau este un preț prea mare pe care trebuie să-l plătești?

– Mult prea mare, răspunse ea, apoi adăugă: mulțumesc că ai avut grijă de mine.

Con o privi cu zâmbetul prea bine cunoscut.

– Vino și stai aici, o invită el pe o sofa largă, unde îi acoperi picioarele cu o pătură moale. N-ai de ce să-ți faci probleme, Verna. Ai un corp frumos și ar trebui să te mândrești cu el.

Sheba începu să mârâie.

– Chiar te-a mușcat? îl întrebă Verna.

– Ți-aș arăta semnele, dar nu vreau să-mi expun picioarele irezistibile, tocmai acum când ești așa de slăbită. Ai fi tentată să mă visezi, sau cine știe ce-ți mai trece prin cap, deși mă îndoiesc că mi-ai putea face ceva abia ridicată din pat cum ești.

– M-aș putea folosi de Sheba să te țină, răspunse ea, apoi îi evită privirea.

Con începu să râdă și o sărută pe frunte.

– Dar nu cu stomacul gol, iubito. Dacă faci dragoste pe stomacul gol, acesta începe să protesteze.

Așa că te voi hrăni la început, deși te-am prevenit că nu sunt un bucătar de soi.

Con îi aduse un pahar cu suc de lămâie, apoi se retrase la bucătărie cu Sheba lăsând-o să-și bea liniștită sucul și să asculte sunetele ciudate care veneau din bucătărie.

Nu dură mult și se întoarse s-o invite în bucătăria mare, spațioasă și s-o așeze la masă.

– Scot câinele afară și mă întorc numaidecât, spuse Con, iar Sheba porni ascultătoare după el. Să fie clar, drăguță, fără lătrat, fără furat de oase, fără săpat la vecini.

Con reveni imediat.

– Și acum, micuță pacientă, crezi că o să poți mânca?

Deschise cuptorul de unde scoase o tavă cu sufle de soici. Apoi mai scoase de acolo și o tavă cu fructe de mare care mirosea grozav.

– Te rog să mănânci încet, să mesteci bine; cum ești acum, dacă mănânci prea repede, ai putea avea probleme cu stomacul.

Nu uita că n-ai mai mâncat de mult.

Verna se forță să mănânce încet, nu fără a-l complimenta pentru felul în care pregătise mâncarea.

– Destul, Verna, o să mă faci să cred că știi să și gătesc, și nu este așa. Ți-am arătat doar ce pot să fac. Am și calități ascunse.

– Nu neg că ai putea fi o soție minunată într-o bună zi, îl persiflă Verna.

– Chiar așa este! Știu să gătesc, să fac curat, să duc rufele la curățătorie. Numai că nu mai există cearșafuri curate și nu vreau să te culc în aceleași așternuturi.

– Dar de ce nu iei unele de la mine? Adică...

– Am făcut drumul acela deja...cu rufele mele, ale tale și ale noastre... dacă promiți că vei sta cuminte în compania Shebei, aș putea pleca o oră, să rezolv totul.

Con nu luă protestele ei în seamă și o conduse într-o altă încăpere, unde o acoperi cu o pătură.

– Dacă mă întorc și descopăr că ai spălat vasele sau cine știe ce ai mai făcut nu-ți va fi bine, Verna, îi spuse la plecare.

Verna îi promise că va fi ascultătoare iar el plecă spre spălătorie. Verna se relaxă pe sofa cu un roman al lui Constance Bradley, nu fără a se întreba a mia oară dacă bărbatul de pe plajă fusese Con. Era sigură acum, nouăzeci și nouă la sută, că el fusese, dar faptul că evita subiectul o făcea să aibă îndoieli.

Era sigură de un singur lucru: că-l iubea. Și cu toate oscilațiile lui, era acum convinsă că și ea însemna ceva pentru el. Dar nu era vorba de dragoste din partea lui! Chiar dacă scria romane de dragoste, era prea rezervat și cinic pentru ca să poată nutri cea mai mică speranță.

Și mai exista acea Madeleine Cunningham, de care Con Bradley părea foarte interesat. Chiar când numele acestei femei îi revenea obsesiv în minte, telefonul sună și Verna ridică receptorul. Știu că ea este înainte ca femeia să se prezinte.

— Tu ești femeia Dragon! auzi vocea aceea guturală. Dar vocea ta nu sună oribil. Abia aștept să te cunosc, după tot ce mi-a spus Con. Cred că ești mai curajoasă ca mine, dacă l-ai lăsat să scrie toate acele lucruri oribile despre tine.

Verna era uluită de faptul că între Con și iubita lui existaseră discuții cu privire la ea, dar Madeleine Cunningham nu sesiză asta.

— Am sunat să-i spun că am anulat niște ședințe foto și că voi veni mai devreme. Voi pleca din Sydney cu noaptea-n cap și ajung acolo seara, cred.

Verna își notă și-i promise că va transmite mesajul, așteptându-se în fiecare moment ca Madeleine să-i ceară o explicație pentru că se afla acolo. Dar Madeleine n-o făcu și după ce închise telefonul, Verna se întoarse la cartea pe care o citea și la gândurile ei tulburate.

Cum va reacționa această femeie de o frumusețe uluitoare aflând că iubitul ei îngrijise o altă femeie în casa lui?

De fapt, acum Verna nu mai avea secrete față de Con, știa că-l iubea din tot sufletul și că doar acesta era un secret pe care trebuia să-l păstreze.

Con nu-i ușură situația când se întoarce cu cearșafurile curate și o lăsa să asiste la pregătirea patului, apoi la spălatul vaselor. Primi vestea despre schimbarea planurilor Madeleinei fără prea mari reacții și nu spuse mare lucru decât când termină treaba.

– Casa este în dezordine, admise el, după ce făcu ceai proaspăt. Cu toate că am muncit destul, în ultimul timp.

După ce se așeză pe fotoliu în fața ei, caută o poziție cât mai comodă, apoi o întrebă brusc, privind-o lung:

– Spuneai că aș putea fi o soție foarte bună, Verna, dar ca soț crezi că m-aș descurca?

Verna simți că nu are aer. Deci era ceva serios își spuse, simțind cum o doare inima. Dar era evident că urma căsătoria, altfel de ce ar fi cumpărat casa? Cu toate astea, nu vedea o femeie pretențioasă și sofisticată ca Madeleine trăind la Bundaberg.

Încercă să-și liniștească bătaile inimii, ca să-i poată răspunde:

– O, ai fi un soț perfect! Ce soție ar avea de obiectat împotriva unui bărbat care gătește, face curățenie, se duce la spălătorie și altele?

– Am pus întrebarea foarte serios, Verna. Dar dacă tu nu o consideri serioasă, nicio problemă. Ce-ai zice de un soț ca mine, Verna?

Verna reuși să se descurce minunat.

– Dacă aș fi în căutare de un soț, Con, ai fi în capul listei. Îți spun foarte serios.

Con ridică o sprânceană.

– Și de ce nu cauți un soț? o întreabă cu seriozitate. Doar nu întinerești!

– Mai am timp destul, îi răspunse ea. În zadar căuta cu disperare mintea ei o cale de a schimba subiectul. Și mă preocupă mai mult cariera.

– La fel și pe Madeleine, deși ea ar renunța la orice pentru dragoste.

O, oprește-te! ar fi vrut să-i strige. Își simțea inima frântă.

– Dar eu nu sunt Madeleine, obiectă ea. Din păcate, mă simt istovită, și dacă nu mă culc imediat mă tem că voi pierde cina minunată pe care o vei pregăti.

– Desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama, replică el devenit brusc tandru. Să te ajut să urci scara? Sigur nu-ți dorești nimic altceva? Poate un duș? Dacă nu te speli și pe cap, este perfect.

Dar Verna nu-l ascultă.

Bineînțeles că atunci când ieși din baie, Con o admonestă.

– Parcă ți-am spus că nu este bine să te speli pe cap. Iar acum, dacă tot ai făcut-o, stai aici pe marginea patului, ca să te usuc. Nu te poți culca așa, cu părul ud.

Verna n-avea să uite niciodată ce a urmat. Con s-a așezat lângă ea și a început să-i pieptene părul; mișcările lui erau foarte lente, atingerile hipnotice, întreaga lui prezență radiind senzualitate. Con îi vorbea despre copilăria sa, despre felul în care tatăl său usca părul mamei, după care îi spusese glume. Apoi o sărută, urându-i noapte bună.

Dimineața, lucrurile au fost mult mai clare. Verna era recuperată, nu mai avea dureri de cap, doar inima o durea. Îi lipsise o foarte mică încurajare și ar fi fost dispusă să-i cedeze lui Con, numai că această mică încurajare nu venise.

Își spusese că trebuie să plece imediat din casa lui.

Dar dimineața, când îl văzu... cu febră, cu ochii injectați...

– O, Con îmi pare rău.

– Nu este vina ta, reuși Con să-i spună, apoi începu să-i precizeze unde găsea articolele pe care le scrisese în avans pentru situații ca aceasta.

– Du-te imediat în pat, Con; vin imediat cu pastilele. S-au dovedit destul de bune.

– O să-mi treacă, dar trebuie s-o oprești pe Madeleine; n-o lăsa să vină aici ca să nu se îmbolnăvească și ea. Găsește-i cazare la un hotel.

– Mă ocup de tot, spusese Verna, exasperată. Este rândul meu să te îngrijesc.

– Eu nu sunt prea plăcut ca pacient.

După-amiază, Con făcu febră mare, iar Verna îi șterse fruntea transpirată. Făcând toate acestea, nu putea să nu admire acel trup frumos al bărbatului; era prima oară că avea ocazia să examineze un trup de bărbat atât de aproape, încât nici nu realizează că deschisese ochii și o privea.

– Mă găsești destul de frumos pentru a-ți fi pe plac?

– Da, ești un bărbat frumos, dar aș vrea să mai dormi.

Nici n-a fost nevoie să repete invitația, pentru că el adormi imediat. Zilele următoare au fost destul de grele pentru Verna deoarece era un pacient răzvrătit și imposibil. Dar după aceea, când Madeleine sosi și află că nu poate veni acasă la Con, s-a mulțumit cu un hotel din oraș. Doar când Verna a anunțat-o că poate veni și-a făcut apariția într-o mașină închiriată.

– Așadar, tu ești Dragonul Editor! a exclamat văzând-o pe Verna, apoi l-a îmbrățișat pe Con. Madeleine a intrat în casă și după câteva clipe a exclamat: este locul perfect pentru luna de miere!

Verna a privit-o lung, observându-i ochii albaștri care semănau cu ai lui Con, apoi a făcut un efort pentru ca lacrimile să nu-i izburnească. Madeleine se căsătorea cu el!

Capitolul 9

Zilele următoare, Verna a muncit mult ca să recupereze zilele lipsă, încercând să se obișnuiască treptat cu ideea că l-a pierdut pe Con.

Fără să știe, Reg Williamson a ajutat-o mult. Verna era la capătul răbdării și dădea lui Dave și lui Jennifer ordine contradictorii. Nu-și revenise încă de pe urma acelei gripei teribile, dar mai afectată era de ceea ce urma să facă bărbatul pe care-l iubea cu disperare. Era permanent iritată și obosită, poate pentru că nu-și revenise complet de pe urma gripei; deși dormea toată noaptea, dimineța se trezea tot mai obosită.

Joi, în timp ce Verna se străduia să rezolve problemele la serviciu, Madeleine apărău pe neașteptate la redacție.

– Verna! exclamă ea, nu-mi place cum arăți!

Madeleine o scoase forțat din birou, fără a ține seama de obiecțiile ei.

– O să luăm masa împreună, apoi mergem să-ți cumpărăm o rochie frumoasă pentru vineri seara. Nu te împotrivi, pentru că n-ai nicio șansă. Am întâmpinat destule cu Con, nu vreau să mă pun rău și cu tine.

În timpul mesei, Verna reuși să evite discuția despre Con și căsătoria lui cu Madeleine. Ce putea să-i spună? Că toate speranțele i se năruiseră când aflase că ei doi se vor căsători?

Căutarea rochiei s-a dovedit o operațiune dificilă, mai ales fiind direct supravegheată de ochiul fin al Madeleinei. Verna n-a scăpat de plimbări prin toate magazinele.

– Dacă ești ocupată nu înseamnă că trebuie să te îmbraci ca o bibliotecară bătrână, sublinie Madeleine, observând că Verna nu agreează o rochie cam viu colorată. Apoi, atenția ei s-a oprit asupra alteia și i-a spus Vernei: dacă nu cumperi tu rochia asta, o iau pentru mine.

Rochia era destul de simplă, din jersey verde-deschis. Era despicată până la coapse, se petrecea pe un umăr și lăsa spatele gol "pentru ca să atragă atenția oricărui bărbat viu", după cum spunea Madeleine.

– Nu uita că vineri seară trebuie să intrăm în competiție cu acele mici regine care nu depășesc douăzeci de ani și au

impresia că nu le lipsește nimic. Competiția este un lucru minunat, numai după ce ai câștigat-o!

Vineri seara, Verna făcea pregătirile finale dinaintea petrecerii. Când termină, se mai privi o dată în oglindă, constatând că deși purta o rochie sexy și îndrăzneată, nu se și simțea la fel. Cu fiecare clipă care trecea, se simțea tot mai deprimată. Madeleine o sunase de câteva ori, spunându-i că va veni Con s-o ia de acasă și că vor merge acasă la el ca să discute strategia concursului și a serii în general, apoi vor pleca împreună.

Verna ar fi vrut să refuze, dar n-a găsit scuza potrivită.

Va trebui să trec cumva și peste seara asta, se gândi ea, neștiind însă cum va face față. Se gândise toată săptămâna la această seară, hotărâtă să facă orice ca să treacă fără lacrimi sau fără să facă vreo imprudență.

Trebuia să se abțină de la băutură, putea să mănânce oricât, dar să-l evite cât de mult posibil pe Con. Se gândi apoi că nu putea fi nepoliticoasă, nu-i putea strica seara Madeleinei și viitorul acesteia cu Con Bradley.

Verna se vedea domnișoară bătrână, înrăită de trecerea timpului, ca orice altă jurnalistă bătrână pe care o cunoscuse.

Nu va ști niciodată cum este să fii iubită, să iubești...

Auzi o bătaie în ușă, deschise repede și inima începu să-i bată necontrolat la vederea lui Con Bradley, care arăta ca o

stea de cinema în frac albastru. Reuși să nu izbucnească în lacrimi când îi deschise portiera mașinii, nici când o privi apreciativ.

Madeleine le deschise ușa și-i întâmpină cu băuturi reci.

Madeleine era coafată după ultima linie a modei de la Sydney, lucru care părea șocant pentru un orașel ca Bundaberg.

Când începură discuția despre concursul din acea seară, Madeleine lămuri imediat rolul lui Con:

– El este alături de noi doar pentru că așa cere convenția, sau ca să soarbă din ochi tinerele concurente, dar de fapt, noi decidem.

La un moment dat, Madeleine se aplecă spre Verna și-i spuse pe un ton confidențial:

– Draga mea, nu ne cunoaștem de prea mult timp, dar așteptându-te am realizat că-mi ești foarte dragă, că avem preocupări comune. Ești un fel de soră a mea.

Dumnezeule, se gândi Verna, sper că nu vrea să-mi ceară să-i organizez nunta cu Con! Te rog, Madeleine, oprește-te! Oprește-te, nu-mi face asta!

– ... și m-am gândit foarte serios toată săptămâna, continuă Madeleine, forțând-o pe Verna s-o privească, deși ea ar fi vrut să dispară chiar în momentul acela, cât mai departe. Vreau să-mi fii domnișoară de onoare. Știu că te iau pe

neasteptate și înțeleg că ești uimită, dar te rog să te gândești serios la propunerea mea.

Să mă gândesc! Să mă gândesc la ceea ce consider că este lovitura finală?

Nu, Verna nu putea lua în calcul o asemenea variantă. Nici nu se imagina în această postură. Se și vedea zâmbind forțat când sufletul îi plângea. Zâmbind în timp ce Madeleine se mărita cu singrul bărbat pe care-l iubise vreodată.

Ar fi vrut să geamă de frustrare, de durere. Voia să se ridice chiar atunci de pe scaun și să dispară oriunde.

Să scape de această situație, să fie cât mai departe de Con și de logodnica lui.

Dar privind în ochii Madeleinei, observă că ea chiar își dorea acest lucru. Și ea simțise acea apropiere de care vorbise Madeleine, dar nu venise cu sufletul deschis spre ea din cauza lui Con. Nu putea răni sentimentele acestei femei numai pentru că-l iubea pe Con și se afla în viața lui înaintea ei. Dar nici nu putea îndeplini dorința Madeleinei. Ar fi fost o misiune de sinucidere, pe care n-ar fi nicodată capabilă s-o ducă la bun sfârșit.

Sorbi disperată din sherryul oferit de Madeleine, conștientă că trebuia să câștige timp.

— Con, cred că am nevoie de ceva mai tare de băut, se trezi spunându-i. Un brandy cred...da, un brandy mare.

Apoi se întoarce spre Madeleine și se strădui să-și păstreze calmul:

– Madeleine, ești sigură că te-ai gândit foarte bine? Abia ne cunoaștem și...

Madeleine făcu un gest larg.

– Sigur că m-am gândit. Nu prea am prietene, Verna, cel puțin n-am prietene adevărate și nu m-am simțit atât de aproape de nicio altă femeie. Nu mă dezamăgi, Verna. Te-am ales și insist să fii de acord, știu că vei face totul așa cum trebuie.

– Și unde va avea loc cununia? Întrebă Verna, cu inima strânsă.

– La început ne-am gândit la Sydney, dar acum, când am văzut casa, m-am răzgândit; va fi aici, desigur.

– Aici? Oh! exclamă Verna.

– Da, aici, în grădina din spate, sau poate pe plajă, dacă vremea va fi frumoasă. Mă interesează ca tu să accepți să-mi fii domnișoară de onoare. Detaliile le vom discuta mai târziu; abia atunci va începe adevărata distracție.

Distracție? Va fi adevărată agonie, se gândi Verna.

– Dar nici nu știu dacă voi mai fi aici, încercă Verna să găsească scăpare.

Nu mai rămân mult în Bundaberg; deja am alte oferte de slujbe.

– Nu poți pleca fără un preaviz de trei luni, o întrerupse Con. Iar cununia va avea loc pe optsprezece martie, așa că n-ai nicio scuză.

– Con, te-am rugat să nu te amesteci, îl opri Madeleine. Trebuie să iei decizia Vernei.

– Așadar pe optsprezece martie, repetă Verna. Este într-o marți. Iartă-mă, Madeleine, dar marțea pentru mine este...

– Este miercuri, nu marți, o întrerupse Con din nou, ignorând-o pe Madeleine. Verna, nu te înțeleg, continuă el făcând un gest impacientat spre Madeleine, care se pregătea să protesteze. Acum știi că în ziua asta n-ai probleme mari la serviciu, și chiar dacă ai avea, am putea aranja cu Reg. Miercurea este ziua ta cea mai ușoară.

Știu asta, își spuse Verna. Dar tu nu știi ce este mai important. Cum te aștepti că aș putea sta la cununia ta, alături de mireasa ta? Cum te-ai putut juca astfel cu emoțiile mele, Con? Iar eu cum am putut să mă îndrăgostesc de tine?

Verna simțea că stomacul îi luase foc din cauza brandyului. Nu reuși să spună nimic, se ridică și o luă pe scară în jos, ținându-și fusta cu mâna, în dorința disperată de a ajunge la baie înainte ca...

Deși se simțea teribil de rău și toată baia se învârtea cu ea. Auzi voci de sus, una puternică, alta care vorbea cu multă convingere, apoi cu mânie.

Ușa băii se deschise și Madeleine veni lângă ea cu un pahar de apă cu lămâie.

– Nu te grăbi dacă nu te simți bine, îi spuse Madeleine pe un ton blând. Verna, te rog să mă ierți, n-am vrut să te tulbur.

– Nu tu ai făcut-o, se trezi spunându-i, simțind că acele spasme teribile erau pe sfârșite și trupul începea să se relaxeze.

– Oricum, eu am declanșat starea ta de rău, spuse Madeleine. Dar poate că ai dreptate, este o adevărată nebunie să iubești atât de mult un bărbat. Este fratele meu și-l iubesc, dar uneori aș vrea să-i succesc gâtul...

– Ce este? Verna nu putea să creadă ce auzise.

– Fratele meu. Acel bărbat înalt, brunet, frumos dar prost, care se află sus. Vocea Madeleinei se întrerupse brusc și cele două se priviră lung timp de câteva secunde, apoi Verna vorbi prima:

– Iar el a știut, șopti, amintindu-și discuțiile cu el, în ziua în care ieșiseră împreună, cu Sheba.

Madeleine părea și mai șocată decât ea. Ochii ei, care semănau mult cu ai lui Con, aruncau scânteii.

– Te previn că este un tip diabolic, spuse Madeleine cu blândețe; dar cred că știi deja.

– Da, știu. Verna simți că i se face rău din nou, dar reuși să-și controleze frisoanele. Da, acum știu prea bine.

Privind-o pe Madeleine, văzu lacrimi în ochii ei; se luară în brațe și Verna parcă se simți mai bine.

– Cunningham este numele de model, începu Madeleine. Verna, nu știu dacă asta este o consolare pentru tine, dar i-ai sucit mințile. Eu îl cunosc prea bine pe Con și știu că te iubește cu adevărat, numai că știe să nu arate. Este un act de o cruzime teribilă, mi-e și rușine că sunt sora unui astfel de bărbat; n-aș fi crezut că voi ajunge să spun asta despre Con.

– Aș putea să-l ucid! exclamă Verna din toată amărăciunea sufletului ei. Am mai vrut s-o fac o dată.

– Se teme, asta este. Fratele meu mai mare, acest bărbat puternic, dar burlac, se teme de căsătorie. S-a îndrăgostit însă și acum nu mai știe cum să rezolve problema.

– Con știe că-l iubesc. A știut de la început. Dar el nu mă poate iubi. Asta din cauză că sunt...a spus o dată că astfel de femei sunt rare, dar și foarte plictisitoare. L-aș ucide, l-aș ucide pentru ce mi-a făcut!

– Va trebui să stai la rând, draga mea. Sângele apă nu se face, dar și eu am fost manipulată, zise Madeleine. Cred că voi avea o discuție mai dură cu acest frate al meu...

– O, nu! izbucni Verna. Te rog, nu, Madeleine. Verna se ridică privindu-se în oglindă, văzându-se trasă la față, cu cearcăne adânci. Nu spune nimic, Madeleine, nu este nevoie. Acum că știu adevărul...mă pot descurca.

Nu vreau să mai discutăm despre asta!

Madeleine îi răspunse, plină de compasiune:

– Știi foarte bine, iar mâine poate vei ști și mai bine. Da, vom face cum vrei, dar am și eu de spus ceva. Tu pregătește-te de petrecere, da?

Verna se mai privi o dată în oglindă.

– Con are treizeci și șapte de ani, începu Madeleine, ceea ce înseamnă că nu poate fi schimbat prea ușor. Este un bărbat stăpân pe sine, care știe ce vrea, dar în același timp este un om onest și bun. Este un om foarte mândru. Nici mie nu mi-a spus prea multe, dar l-am auzit mereu “Verna în sus, Verna în jos” numai asta am auzit de când am venit aici. Am intuit că este ceva, pentru că-mi trimitea săptămânal ziarul tău. Dar ca să scurtez totul, uite ce trebuie să știi, Verna. Când veți fi cu adevărat împreună pentru că sunt sigură că veți fi, va trebui să i te opui. Nu te mai lăsa manipulată. Toată familia noastră este alcătuită din oameni puternici. Eu sunt și mai imposibilă decât el, dar iubitul meu știe să se descurce. O, îl vei iubi pe Danny al meu.

Verna o opri.

– Madeleine, știu ce vrei să spui, dar...nu mai contează acum, totul s-a terminat. Nu mă mai interesează nimic. Nu vreau decât să se termine mai repede seara asta și să uităm ce s-a întâmplat.

– Bine, Verna, zise Madeleine. Să zicem că s-a terminat totul. Îl urăști, iar eu nu-l văd cu ochi prea buni în seara asta. Dar în timpul petrecerii nu trebuie să lăsăm să ni se vadă adevăratele sentimente. Dar într-o zi o să-i cer socoteală pentru asta.

Verna o privi cu ochi goi.

– Cum vrei tu, Madeleine. Acum, să meregm, nu e bine să întârziem.

Cele două coborâră scara împreună; una era tentantă, impetuoasă, sălbatică și liberă. Verna era alcătuită din elementele de bază: foc și gheață, apă și aer.

Verna citi în ochii lui Con că o considera frumoasă și că această revelație îl afecta. Apoi, încetă să-l mai observe. Pentru ea, Con încetase să existe.

Când o luă de braț s-o ajute să urce în mașină, și mai târziu să coboare în Centrul Civic, ea nu schiță niciun gest, nu răspunse în vreun fel. Pentru ea, Con nu exista.

În timpul arbitrajului, când prin fața lor defilă multe frumuseți locale, la adresa cărora Madeleine se exprimă cam neortodox, Verna nu-l ascultă pe Con, nici nu-i vorbește.

Cu toate acestea, simțea cum mânia pune stăpânire pe ea cu fiecare minut.

Începu să recapituleze acea dimineață pe plajă, apoi respinse ideea. Nu fusese Con Bradley acel bărbat. Străinul

acela fusese dur, dar manifestase și compasiune, o oarecare tandrețe.

Nu fusese Con.

Se gândi apoi la propriile-i reacții la tot de făcuse Con Bradley, bărbatul care fusese foarte aproape de a face dragoste cu ea la Hummock, cel care-i antrenase câinele, care o îngrijise, care răsese de ea. Cum putuse să fie atât de crud, de înșelător?

O manipulase încă de la început, tratând-o ca pe unul din personajele din romanele sale.

Când începu dansul, Verna simulă oarecare entuziasm, apoi chiar se lăsă în voia ritmului, cum nu mai făcuse vreodată, ochii începură să-i strălucească, dar gândurile îi erau în altă parte.

Dansă cu Reg Williamson amuzându-se de glumele acestuia, tatonându-l în privința presupusei lui relații cu doamna Lansing Thorpe.

Femeia dansa cu un alt organizator.

Verna nu dansă cu Con.

La prima lui invitație i-a răspuns cu un refuz clar, dar Con nu s-a arătat afectat, pentru că a fost invitat de regina balului.

Verna a dansat și a băut, dar asta nu i-a potolit mânia.

În cele din urmă, n-a mai rezistat și a ieșit să ia puțin aer curat.

A realizat imediat că n-a fost o mișcare inspirată când s-a simțit prinsă de mână și dusă cam pe sus pe ringul de dans, dar n-a reacționat decât când el i-a vorbit.

– Te porți ciudat în seara asta, Verna. Nu ți se pare că iei prea în serios rolul Editorului Dragon? Era cât pe ce să cred că nu mă mai iubești deloc.

Ochii Vernei aruncau flăcări. Se opri brusc, iar lacrimile îi împânzیرă ochii.

– Dragoste? Nu cunoști sensul cuvântului! Nu ești decât un nemernic egoist, arogant și manipulator!

Con o privi surprins, apoi întinse mâinile spre ea.

– Să nu mă atingi! Mi-ai făcut deja prea mult rău. M-ai tratat ca pe acele femei proaste din romanele tale!

Verna se repezi din nou spre el.

– Vreau să-ți spun ceva, domnule Con Nu știi Cum...Ești un om de nimic! Un nimeni! Manipulezi oamenii, le stârnești sentimente, apoi le distrugi brusc.

Chiar și eroii ficțiunilor tale au mai mult suflet decât tine, mai multă pasiune, mai multă tandrețe și capacitate de a iubi. Mi-e milă de tine! Te-aș urî, dar nu mai ești pentru mine. După ce ți-am spus toate astea, ieși din viața mea, din ziarul meu, din orice îmi place și din orice mă interesează. Nu mai ești.

Verna îl lăsă în mijlocul ringului de dans și plecă .

Se grăbi spre locul unde-și lăsase poșeta, apoi porni spre ușă, după ce spuse noapte bună lui Reg și doamnei Lansing.

Găsi un taxi înainte de a ajunge la colțul străzii și era în pat înainte de miezul nopții.

Capitolul 10

I-a fost imposibil să adormă și a știut asta înainte de a dezbrăca superba rochie nouă și de a o arunca în mijlocul camerei. În mod inexplicabil, chiar pe când se afla în taxi, furia care izbucnise cu putere la adresa lui Con Bradley începu să scadă, să-și piardă consistența; după ce stătu cu ochii deschiși în pat primele zece minute, realizează că nu mai era furioasă pe el.

Nu se mai obosi să aprindă lumina, scotoci prin dulap după un șort și un tricou; apoi își desfăcu părul pe care-l ridicase în vârful capului și-l lăsă pe spate.

Ieși din casă cu Sheba.

La început, rătăci pe plajă fără să se gândească la ceva anume, în liniștea și aerul curat al nopții subtropicale.

Mânia îi pieri cu totul, precum ceața.

Ajunse pe o porțiune nordică a plajei Kelly și, fără să vrea, pașii și gândurile rătăcite o purtară spre lagună, unde apele erau liniștite, locul în care foarte mulți copii învățaseră să înoate de-a lungul timpului.

Noaptea, laguna era cu totul altfel, de un calm nefiresc. Doar vreun pește sărea din apă și tulbura liniștea.

Verna se întinse pe nisipul rece, dar gândurile îi zburară involuntar tot spre bărbatul pe care realizează că indiferent cum s-ar purta cu ea, îl va iubi întotdeauna chiar dacă această iubire o va costa mult.

Își aminti cum reacționase când o numise Dragonul Editor pentru prima oară; i se părea foarte recent acest moment, dar și foarte îndepărtat.

Își aminti cu tandrețe de gândurile bune pe care le avusese pentru Con în acel restaurant la care fusese cu Garry Fisher, iar de acolo gândurile îi zburară spre restaurantul chinezesc unde mâncase cu Con, cum o învățase să folosească bețișoarele.

Dar acum, totul era de domeniul trecutului și simți cum pacea se coboară asupra ei. După ce îi spusese toate acele lucruri la bal, Con n-o va mai căuta niciodată; era un bărbat prea mândru ca s-o mai facă. Și ea era mândră, în felul ei. Nu s-ar mai duce la el.

Numai dacă el nu s-ar teme de dragoste! Dacă i s-ar oferi, așa cum făcuse și ea! Numai dacă...

Nu se mai putea gândi la asta acum. Continuă să privească valurile care se loveau de țărm și-și dori să-și fi adus costumul de baie. Sau să nu mai aibă idei preconcepute și să intre goală în apă, să lase valurile să-i spele tristețea și durerea. Dar nu putea face asta; pe drumul deasupra lagunei treceau vehicule.

Unul venea chiar acum și spre indignarea ei intră în parcare de la nordul lagunei, deranjând un grup de surferi care protestă, aruncând cutii de bere.

Verna părăsi locul însoțită de Sheba, dar zgomotosul grup o însoți, deranjându-i gândurile și porni de-a lungul țărmului prin nisip, cât mai departe de esplanadă și de gălăgia surferilor.

Trecu de zona cu stânci și, simțindu-se obosită, se opri pe o limbă de nisip care părea că n-are nicio legătură cu restul plajei. Nu mai auzea surferii, nici mașinile, totul era cufundat într-o liniște binefăcătoare.

Sheba porni înainte după umbre imaginare dar Verna nici nu observă; privea valurile care atingeau țărmul. Se va duce la nunta Madeleinei, așa hotărâse. Avea destul timp să-și pună gândurile în ordine, să capete curaj. Va fi și el acolo, desigur, dar nu pentru ea.

Îl va face să dispară din inima ei, așa cum îl alungase și din gânduri.

Nu se va mai gândi la mângâierile lui, la sărutările lui, la acel foc din sufletul ei care nu se va mai stinge vreodată. Îl va uita.

Observă cum trece un cârd de delfini cu înotătoarele la suprafață ca niște submarine miniaturale. Ce grozav este să fii delfin, să poți înota liber în ocean fără să cunoști problemele legate de sentimente de dragoste, de vise neîmplinite. Dar oare delfinii chiar au această libertate? Își aminti că sunt mamifere inteligente, după unii oameni de știință. Asta înseamnă că și ei cunosc dragostea?

Brusc, simți dorința de a li se alătura, de a deveni exuberantă ca ei, liberă. Îi trebuiră doar câteva secunde să-și scoată hainele, să se arunce în apă și să despice valurile.

Dar delfinii n-o așteptară; dispărură sub razele strălucitoare ale lunii, lăsând-o singură în apa fosforescentă. Dar și fără ei era minunat.

Apa sărată îi acoperea goliciunea ca o îmbrățișare, ca îmbrățișarea lui Con.

Se scufundă de câteva ori cu un amestec de bucurie, de energie fizică debordantă.

Când ieși la suprafață, o auzi pe Sheba lătrând impacietată. Bietul animal era îngrijorat pentru că n-o mai văzuse și Verna

fu brusc fericită că se interesa cineva de ea, chiar dacă era doar câinele.

– Sheba! Sheba! Vino încoace!

Câinele se aruncă în apă după ea, înotând plină de forță până la locul unde se afla Verna.

S-au jucat o vreme până când Sheba a obosit și a început s-o folosească pe Verna ca pe un loc de retragere. Fără să vrea, Verna își aminti de acea călătorie făcută alături de Con la Mingo Crossing. Prea multe amintiri, își spuse cu un oftat. Nu va putea să le șteargă pe toate.

Se întoarse tristă pe nisipul plajei. După ce se îmbrăcă, porni în continuare cu Sheba pe plajă. Curând, chiar după ce lacrimile îi împăienjeniră ochii, ajunse în locul unde Sheba furase pantalonii străinului.

Oare fusese Con? El trebuie să fi fost își spuse, dar când se mai gândi, începură și îndoielile. Încă mai auzea vorbele dure pe care i le adresa câinelui din apă. Simți apoi gustul acelui sărut, al primului care-i aprinsese imaginația și-i furase inima. Con fusese; nu puteau exista doi bărbați cu același impact asupra simțurilor ei.

Scuturând din cap, își ridică privirea spre mare, sperând să-l zărească acolo pe acel bărbat al viselor.

– Sper să te îneci! strigă de câteva ori. Sper să te îneci, să ajungi în iad și să nu mai aud de tine, Con Bradley!

Iar valurile păreau că râd de minciunile pe care Verna le striga în gura mare, stingându-se la picioarele ei.

Scutură capul furioasă și se depărta hotărâtă de acel loc. Nu se va mai întoarce niciodată aici, chiar dacă va trăi toată viața în acest loc. După câțiva pași se opri, văzând o siluetă întunecată în lumina lunii.

Nu putea fi adevărat! Dar inima ei, fiecare fibră a sufletului ei, știa prea bine că așa era. Și deși instinctul îi spunea să fugă cât mai departe de acel loc, de el, nu făcu nicio mișcare, de parcă ar fi fost vrăjită.

El era de acum doar la câțiva pași.

-Sheba! Sheba! Păzea! strigă, vorbele zburându-i ca pescărușii pe plajă.

Câinele trecu pe lângă ea ca o săgeată, sărind asupra lui.

– Nu! strigă Verna și strigătul ei se transformă într-un țipăt de groază. Sheba, întoarce-te câine prost! Verna începu să alerge spre locul unde zărea două contururi, ale omului și ale câinelui tăvălindu-se pe nisip. După ce reuși s-o tragă pe Sheba, luă capul lui Con în brațele sale, uitând de lacrimile care-i udau obrajii. O, Con, îmi pare rău, îmi pare rău...

– Nu-i nimic, nu mi s-a întâmplat nimic.

– Te-a rănit? O, te rog, lasă-mă să văd.

– Te iubesc, Verna, răspunse el. Te iubesc, te-am iubit de cum te-am văzut și-mi pare rău că te-am rănit. Am fost orb.

Dar faptul că te iubeam atât de mult m-a speriat.

– Și eu te iubesc, știi prea bine.

Con o prinse în brațe și Verna oftă când buzele li se întâlniră. Con continua s-o țină în brațe.

– Te iubesc, Verna. Mă vei ierta? șopti el oftând de durere.

Verna încercă de mai multe ori să se elibereze, să se poată uita la rănilor lui, dar el o ținea strâns la piept.

– Iartă-mă, șopti el.

– Sigur că te iert, prostuțule. Dar dacă nu taci, dacă nu stai liniștit și nu mă lași să-ți văd rănilor...

Con o eliberă și ea începu să-și treacă degetele peste trupul lui puternic.

– Unde te-a mușcat, Con? Spune-mi, unde?

Abia atunci dădu peste ceva lipicios și simți că el reacționează la durerea provocată de atingere.

– Dumnezeuule, Con, murmură ea, când realizează că mușcătura era chiar la călcâi.

– Nu este chiar așa de rău cum pare, cred că nici n-a știut ce face.

– Nu te mișca! strigă Verna, speriată. Trebuie să-ți curăți rana!

– Cu ce? Doar nu voi muri dintr-o mușcătură, iubito! Doar ajută-mă să mă ridic, să mergem spre apă împreună, ca să spăl sângele, da?

– Să nu îndrăznești să te miști! Te voi bandaja cu tricoul meu. Dintr-o mișcare, Verna își sfășie o fâșie din tricou.

Privirea lui Con alunecă de pe chipul ei pe sânii goi, expuși.

– Nu! o opri el, înainte de a-și sfășia tot tricoul. Te rog, îmbracă-te la loc. Nu-l rupe tocmai pe ăsta. Îi țină tricoul, iar ea se îmbracă, uimită.

– De ce nu pe ăsta? Apoi privirea îi căzu pe inscripția de pe pieptul tricoului și înțelese. Pe el stătea scris: " Vă rog să mă ajutați să mă vindec de virginitate"

– Este al meu; pot să sângerez până la ultima picătură, dar pe ăsta nu-l rupi.

Con își întinse brațele spre ea și se îndreptară spre mare îmbrățișați. Intrară în mare și, deși știa că el n-are nevoie de ajutor, era fericită că se sprijinea de umărul ei. Îi spală rana și observă că nu era ceva serios, apoi au ajuns acasă la Con unde el i-a șoptit să vorbească încet, să n-o trezească pe Madeleine.

– Dacă o trezești, o să înceapă să se răstească la mine chiar dacă te vede aici. Recunosc că are dreptate, dar aș prefera să mă cerți tu, pentru că pe tine te iubesc cu toată ființa mea, Verna.

– Acum, te rog să taci, să mă lași să-ți pansez rănille. Și va trebui să-ți faci o injecție antitetanos.

Abia aștept să văd cum îți vor vârî acul! glumi ea.

– O, dar constat că ești răzbunătoare!

– Dar te iubesc! Și nu vreau să șchiopătezi la cununie.

Con se ridică, speriat.

– Iubita mea... vezi, am și eu un cuvânt de spus. Nu vreau să amân prea mult mersul la altar. La naiba cu piciorul ăsta!

– Mă refeream la nunta Madeleinei, răspunse ea râzând.

– Ei bine, n-o face, pentru că a noastră va fi înainte!

– Ce-ai zice de o cununie dublă? sugeră Verna.

– Dorința ta este lege pentru mine, dar chiar trebuie să așteptăm atât de mult?

– De acum înainte ori de câte ori vrei să-mi manipulezi viața cumva, trebuie să ceri permisiunea mai întâi, replică Verna cu fermitate. Da, mi-ar plăcea o cununie dublă și Madeleinei i-ar plăcea și mai mult.

Con scutură cu prefăcută indignare din cap.

– Întâlnirea voastră n-a fost de bun augur! O să-ți spună toate secretele mele și te va învăța toate obiceiurile ei proaste.

– Deja ți-am aflat secretele, cu o singură excepție. Și o să-l aflu și pe acela înainte de a ajunge cu tine la altar, Con Bradley.

– Micuță Verna, te-aș putea transforma într-o libelulă frumos colorată, care zboară deasupra câmpurilor de trestie de zahăr, murmură el.

Dar nu înainte de a mi se vindeca rănilile.

– Și ne vom căsători. Con....

– Da, iubito...

– Vreau să-mi spui un lucru: tu ai fost în noaptea aceea pe plajă?

– Tu ce crezi?

– Aș vrea să recunoști, șopti ea.

– Te mai măriți cu mine dacă n-o fac?

– Nu... sau poate...o, da, Con, sigur că da!

– Va trebui doar s-o întrebi pe Sheba dacă este de acord...

– Nu-mi pasă de Sheba, spuse ea cu o grimasă. O s-o păstrez doar pentru eventualitatea în care nu te vei purta frumos cu mine.

– Eu unul n-aș crede nimic din ce transmite acest câine, începu să râdă Con, trăgând-o în brațele sale. Este o corcitură care nu-mi inspiră pic de încredere!

Sfârșit